

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Ing. M. H.**, zast. Mgr. Karlem Ležatkou, advokátem se sídlem Ostrava, Sokolská třída 966/22, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti této osoby zúčastněné na řízení: Telefónica Czech Republic, a.s., se sídlem Praha 4 – Michle, Za Brumlovkou 266/2, IČ: 60193336, zast. JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem Praha 1, U Prašné brány 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 23.9.2010, zn. sp. PV 1998-509, č.j. PV 1998-509/36339/2010/ÚPV

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 7.6.2010 zn. sp. PV 1998-509, č.j. PV 1998-509/76757/2007/ÚPV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) Úřad průmyslového vlastnictví rozhodl o návrhu společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s., (dnes Telefónica Czech Republic, a.s.) na zrušení patentu č. 286 163 s názvem „Způsob přenosu dat mezi prvním účastníkem a druhým účastníkem a/nebo Internetem a zařízení k provádění tohoto způsobu“, jehož majitelem je žalobce, tak, že patent č. 286 163 se podle § 23 odst. 1 písm. a/ zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 527/1990 Sb.) v celém rozsahu zrušuje.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil; současně rozhodl o tom, že složená kauce ve výši 2500,- Kč se nevrací. V odůvodnění napadeného rozhodnutí orgán rozhodující o rozkladu konstatoval, že dne 25.11.1999 udělil Úřad průmyslového vlastnictví (dále též jen „Úřad“) patent č. 286163 na vynález o názvu „Způsob přenosu dat mezi prvním účastníkem a druhým účastníkem a/nebo Internetem a zařízení k provádění tohoto způsobu“ s právem přednosti ode dne 20.2.1998. Návrhem doručeným Úřadu dne 21.12.2007 se společnost Telefónica O2 Czech Republic, a.s., domáhala zrušení tohoto patentu podle § 23 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 527/1990 Sb., s odůvodněním, že vynález chráněný patentem č. 286163 nesplňoval podmínky patentovatelnosti ve smyslu § 3 odst. 1 téhož zákona a není popsán tak jasně a úplně, aby jej mohl odborník uskutečnit. Návrh na zrušení odůvodnil navrhovatel tím, že znaky patentových nároků 1 až 4 a popis ve spojení s obrázky dávají na výběr různé varianty řešení, či si protirečí, neboť zejména není jasné, co je míněno termínem „datový okruh“, což je dle názoru navrhovatele pro realizaci daného vynálezu zásadní. Navrhovatel poukázal na možnost různých interpretací pojmu „datový okruh“, tzn. včetně modemů, nebo odlišně od běžné praxe bez modemů, jejichž důsledkem je potom buď nerealizovatelnost předmětu vynálezu, nebo jeho nenovost vzhledem k dosavadnímu stavu techniky. V souvislosti s tím pak s odvoláním na příložené dokumenty D1 až D3 uvedl rozbor funkce a vysvětlení pojmu „datový okruh“ a dalších pojmů uváděných v popisné části a v patentových nárocích, jako je např. telefonní ústředna, komutovaný okruh, pevný okruh, apod. s tím, že neznalost významu těchto základních pojmů použitých v popise a patentových nárocích činí vynález nejasným a neúplným, či v době podání přihlášky vynálezu ve stavu techniky známým, a tedy nenovým. Navrhovatel dále poukázal na tiskové chyby v popisu vynálezu (str. 5, řádek 12), kde je použit termín „volič“ zřejmě místo správného „vodič“ a v patentových nárocích (nárok 3), kde je uvedeno, že datové okruhy (8,9) jsou „otevřeny“ pevnými linkami, přičemž správně by zřejmě mělo být uvedeno „tvořeny“. Jako součást své argumentace navrhovatel připojil kopii žaloby doručené Městskému soudu v Praze dne 16.8.2006 a kopii usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16.10.2007 o připuštění změny I. části petitu (dokumentu D6) a poukázal také na předuvěřejnění předmětu vynálezu samotným majitelem patentu, neboť majitel patentu č. 286163 v odst. VI. sám uvedl sled časových událostí s tím, že vynález byl v období ledna 1998 nabízen veřejně uživatelům Internetu a využíván v telekomunikační praxi v několika UTU/MTO (myšleno zřejmě UTO/MTO), přičemž přihláška předmětného vynálezu byla podána 20.2.1998. Kromě výše uvedeného navrhovatel připojil též rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 15.8.2006 (dokument D4), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o určení, že služba ADSL provozovaná navrhovatelem a dle jeho názoru známá již v roce 1996 nespadá do rozsahu napadeného patentu.

Orgán rozhodující o rozkladu dále uvedl, že dne 7.6.2010 bylo s odvoláním na § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zrušení patentu č. 286163, které bylo odůvodněno tím, že na základě znalostí informací a řešení uvedených zejména v namítaných dokumentech D3 a D5 je pro odborníka v oboru způsob přenosu dat dle nezávislého patentového nároku 1 a zařízení pro provádění způsobu podle patentového nároku 1 definované v nezávislém patentovém nároku 2, spolu se závislými patentovými nároky 3 a 4 řešením, které nevyžaduje vynálezeckou činnost, neboť pro odborníka vyplývá z doloženého stavu techniky zřejmým způsobem. V odůvodnění rozhodnutí bylo konstatováno, že se obsahem předloženého návrhu na zrušení a k němu připojenými dokumenty D1 až D6 navrhovateli podařilo prokázat nesplnění podmínky

vynálezecké činnosti pro řešení definované v patentových nárocích 1 až 4 napadeného patentu, a proto vynález chráněný patentem č. 286163 nesplňoval podmínky patentovatelnosti ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. Správní orgán I. stupně konstatoval, že pojem „datový okruh“ je nutno chápat jako označení pro přenosovou cestu umožňující přenos digitálních dat oběma směry mezi dvěma účastníky s tím, že může být realizován různým způsobem a součástí přenosové soustavy jsou i jiná zařízení. Bylo uvedeno, že z popisu vynálezu jednoznačně vyplývá, že datový okruh je realizován jako „pevný“ prostřednictvím pevných linek ve spojení s modemy a telefonní ústřednou. Pojem „telefonní ústředna“ je v souladu s popisem vynálezu nutno chápat obecně jako zařízení umožňující a řídící činnosti související s provozem elektronické komunikace na prvcích přenosové cesty, které jsou na toto zařízení jakkoliv připojeny. Vlastní konstrukční náplň pojmu „telefonní ústředna“ není z hlediska napadeného řešení podstatná, vynález to ani neřeší a není nutné se tím z tohoto hlediska zabývat. Podle správního orgánu I. stupně je v daném případě podstatné, že telefonní ústředna provádí komutaci, tj. propojení jednoho (prvního) účastníka na vyžádání s druhým účastníkem, např. poskytovatelem Internetu, který řídí spolu s ústřednou vlastní přenos poskytovaných dat s tím, že druhý účastník, tj. poskytovatel internetu, může být postupně propojován s vícero prvními účastníky. Orgán prvního stupně řízení konstatoval, že na základě výše uvedených skutečností je význam užitých pojmů, resp. znaků uvedených v patentových nárocích pro odborníka jasný. K tiskovým chybám v textu popisu a v patentovém nároku 3 zmíněným v návrhu na zrušení Úřad konstatoval, že nemají vliv na jasnost a posuzování patentových nároků, neboť z ostatního textu lze jednoznačně seznat správné znění, případně tvar pro daný pojem, tzn. místo chybného „volic“ správné „vodič“ (... , např. kovový dvoudrát, koaxiální kabel, atd. ...); a místo nesprávného datové okruhy (8,9) jsou „otevřeny“ pevnými linkami, správně jsou „tvořeny“. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem správní orgán I. stupně odmítl tvrzení navrhovatele, že předmět vynálezu není v přihlášce vysvětlen jasně a úplně, aby jej mohl odborník uskutečnit, jak je požadováno v § 26 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal majitel napadeného patentu (žalobce) rozklad, v jehož odůvodnění zejména uvedl, že Úřad v rozhodnutí nesprávně odborně vyhodnotil všechny předložené důkazy. Podle majitele je napadený patent nový, je výsledkem vynálezecké činnosti a přitom je i dostatečně popsán a vysvětlený, aby mohl být odborníkem uskutečněn, v čemž mu správní orgán I. stupně v rozhodnutí přisvědčil. Majitel dále uvedl, že pro odborné posouzení vztahů mezi podklady předloženými navrhovatelem zrušení patentu a závěry z toho učiněnými správním orgánem I. stupně v napadeném rozhodnutí byly v návaznosti na odůvodnění rozhodnutí vypracovány podklady a otázky, charakterizující klíčové body uvedených podkladů a návazně i rozhodnutí, a tyto podklady a otázky byly předloženy znalci v oboru elektroniky a informačních systémů. Majitel upřesnil, že znalci byly předloženy k odbornému posouzení následující dotazy:

- lze souhlasit s výkladem obsahu namítaných dokumentů D3 a D5,
- lze souhlasit se závěry z těchto obsahů,
- lze souhlasit s celkovým závěrem o nesplnění kritéria vynálezecké činnosti.

Majitel napadeného patentu dále uvedl shrnutí obsahu namítaných dokumentů D3 a D5 a odpovědi na otázky podle předběžného znění znaleckého posudku, přičemž zmínil, že originál znaleckého posudku bude z technických důvodů dodán Úřadu později. Podle majitele ze znaleckého posudku vyplývá, že z rozhodujících namítaných dokumentů D3 a D5 nejsou patrné všechny znaky, které byly pro rozhodnutí Úřadu vzaty v úvahu jako z těchto dokumentů známé před datem podání přihlášky vynálezu, a že závěr učiněný Úřadem

v návaznosti na dosavadní stav techniky v otázce plnění kritéria vynálezecké činnosti nebere dostatečně v úvahu, vedle v posudku korigovaného dosavadního stavu techniky, ani obvyklá a v odborné literatuře podrobně osvětlovaná kritéria pro posuzování vynálezecké činnosti. Na základě výše uvedeného majitel v rozkladu navrhl, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo změněno, návrh na zrušení patentu byl zamítnut a patent č. 286163 byl ponechán v platnosti v původním znění. V závěru rozkladu majitel patentu požádal, aby v souladu s ustanovením § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) bylo nařízeno ústní jednání před odbornou komisí.

Dne 31.8.2010 předložil majitel doplněk rozkladu, konkrétně „Znalecký posudek č. 2290/2010“ datovaný dnem 28.8.2010.

Dne 3.9.2010 předložil navrhovatel vyjádření k rozkladu, v němž zejména uvedl, že nepovažuje za nezbytné se k rozkladu vyjadřovat, protože dle jeho názoru je odůvodnění rozkladu nesrozumitelné a zmatečné, neboť z něho nevyplývá, jaká pochybení jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně vytýkána a nelze z něho ani dovodit, jaké závěry majitel vyvozuje ze své velmi obecně formulované polemiky. Navrhovatel dále uvedl, že se s právními i odbornými závěry správního orgánu I. stupně ztotožňuje v celém rozsahu a navrhuje, aby byl rozklad zamítnut.

Dne 8.9.2010 podal majitel napadeného patentu stížnost na postup Úřadu ve věci projednávání rozkladu a současně vznesl námitku podjatosti členů odborné komise, kteří rozklad projednávají, podle § 14 správního řádu. Jako důvod námitky podjatosti uvedl nekorektní časový sled kroků učiněných odbornou komisí v předmětném řízení, týkajících se nařízení ústního jednání a zaslání vyjádření navrhovatele zrušení patentu, a skutečnost, že ústní jednání bylo nařízeno před stanoveným koncem lhůty pro vyjádření navrhovatele k rozkladu, z čehož dovozuje, že jsou „jednající pracovníci s protistranou v kontaktu a mají informace, které nelze dovodit z řádného postupu při projednání rozkladu.“ Dne 8.9.2010 bylo vydáno usnesení, v němž předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodl ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, že se námitce vznesené majitelem napadeného patentu, týkající se podjatosti členů komise, nevyhovuje a komise zůstává v původním složení. Usnesení bylo odůvodněno tím, že namítající neuvedl, který z členů komise je podjatý a zejména jak lze u každého jednotlivého člena komise dovodit jeho vztah k projednávané věci, resp. k navrhovateli zrušení patentu.

Dne 9.9.2010 bylo zástupkyni majitele napadeného patentu na její telefonický dotaz ohledně konání ústního jednání před odbornou komisí sděleno, že jednání komise je připraveno a bude se konat. V následném telefonátu zástupkyně majitele patentu sdělila, aby odborná komise v případě, že se na jednání nedostaví strana navrhovatele, nečekala na její příchod na jednání. Jednání odborné komise se dne 9.9.2010 účastnil za navrhovatele zrušení patentu na základě předložené substituční plné moci Mgr. Karol Laco, za majitele napadeného patentu se k jednání nikdo nedostavil. Při jednání před odbornou komisí navrhovatel zrušení patentu setrval na obsahu svých dřívějších podání v plném rozsahu. Nadále se ztotožnil s právními závěry učiněnými v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navrhl potvrzení jeho rozhodnutí, tj. zrušení patentu č. 286163 v celém rozsahu. K odborné stránce uvedl, že majitel patentu spojil dvě technická řešení známá ze stavu techniky, přičemž toto spojení nevyžadovalo užití vynálezecké činnosti. Dle jeho názoru novost patentovaného řešení nemá povahu ryze technického charakteru, ale spíše organizační. Důkaz D3 je pouze jedním z dokumentů, které předuvažují řešení s využitím komutovaných datových sítí.

Dne 13.9.2010 obdržel Úřad dopis, v němž zástupkyně majitele patentu uvedla, že telefonicky sdělila Úřadu, že se nestihne dostavit včas na ústní jednání rozkladové komise, a že na Úřad dorazila dne 9.9.2010 až v 11 hodin. Dopis dále obsahoval žádost o nařízení nového ústního jednání s odůvodněním, že ústní jednání komise se (dopoledne dne 9.9.2010) konalo, přestože vznesla dne 8.9.2010 námitku o podjatosti odborné komise. Jako argument dále uvedla, že o zamítnutí její námitky podjatosti členů komise se dozvěděla až odpoledne dne 9.9.2010, takže v době konání ústního jednání odborné komise trvala na své námitce.

Dne 14.9.2010 reagoval Úřad na stížnost zástupkyně majitele patentu ze dne 8.9.2010 vysvětlením, že námitce podjatosti nebylo usnesením předsedy Úřadu ze dne 8.9.2010 vyhověno a že toto rozhodnutí bylo připraveno k předání na ústním jednání, o jehož konání orgán rozhodující o rozkladu patentovou zástupkyni ubezpečil a v důsledku její nepřítomnosti na ústním jednání bylo předáno podatelně k doručení

Dne 14.9.2010 obdržel odvolací orgán žádost majitele napadeného patentu o zaslání kopie záznamu z jednání odborné komise konaného dne 9.9.2010. Tato kopie mu byla zaslána dne 15.9.2010 a současně mu bylo ve zprávě sděleno, že nové ústní jednání nařízeno nebude s ohledem na skutečnost, že lze mít i z vyjádření zástupkyně majitele za osvědčené, že zástupkyně se dostavila v době konání ústního jednání do Úřadu, a měla tak možnost se jednání před odbornou komisí zúčastnit. Orgán rozhodující o rozkladu dále konstatoval, že neshledal nařízení nového ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků za nezbytné. Dne 15.9.2010 Úřad obdržel vyjádření k doplňku rozkladu, v němž navrhovatel zejména uvedl, že ve znaleckém posudku č. 2290/2010 je řada věcí vytržená z kontextu rozhodnutí. Navrhovatel je toho názoru, že odůvodnění rozkladu je účelové a nevztahuje se k meritu věci, proto se k němu nebude specificky vyjadřovat a nadále trvá na tom, aby byl rozklad v celém rozsahu zamítnut.

Orgán rozhodující o rozkladu následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval relevantní právní úpravu (§ 23 odst. 1 písm. a) a písm. b), § 26 odst. 2, § 3 odst. 1, § 5 odst. 1, 2, § 6 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 527/1990 Sb.), a poté uvedl, že při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně zjistil, že patent č. 286163 s právem přednosti ode dne 20.2.1998 byl udělen dne 25.11.1999 se čtyřmi patentovými nároky tohoto znění:

„1. Způsob přenosu dat mezi prvním účastníkem (1) a druhým účastníkem (7) a/nebo Internetem (10), při kterém se data v obou směrech přenášejí přes nejméně jeden modem (2) prvního účastníka (1), telefonní ústřednu (4) a modem (6) druhého účastníka (7) a/nebo poskytovatele Internetu (10), vyznačující se tím, že mezi nejméně jedním modemem (2) prvního účastníka (1) a telefonní ústřednou (4) a mezi touto telefonní ústřednou (4) a modemem (6) druhého účastníka (7) a/nebo poskytovatele Internetu (10) se data přenášejí řízeně druhým účastníkem (7) a/nebo poskytovatelem Internetu (10) nejméně jedním datovým okruhem (8,9) a telefonní ústředna (4) řízeně komutuje tyto datové okruhy (8,9).

2. Zařízení pro provádění způsobu podle nároku 1, které sestává z nejméně jednoho modemu (2) nejméně jednoho prvního účastníka (1), který je zapojen mezi nejméně jedním prvním účastníkem (1) a telefonní ústřednou (4), a z modemu (6) druhého účastníka (7) a/nebo poskytovatele Internetu (10), který je zapojen mezi druhým účastníkem (7) a/nebo poskytovatelem Internetu (10) a telefonní ústřednou (4), vyznačující se tím, že modem (2) prvního účastníka (1) a modem (6) druhého účastníka (7) a/nebo poskytovatele Internetu (10) jsou s telefonní ústřednou propojeny datovými okruhy (8,9).

3. Zařízení podle nároku 2, vyznačující se tím, že datové okruhy (8,9) jsou otevřeny pevnými linkami.

4. Zařízení podle některého z nároků 2 a 3, vyznačující se tím, že datové okruhy (8,9) jsou tvořeny kovovým dvoudrátém a/nebo koaxiálním kabelem a/nebo kroucenou dvoulinkou a/nebo optickým kabelem a/nebo mikrovlnným pojítkem a/nebo satelitním spojem.“

Jako důkazní prostředky navrhovatel zrušení patentu předložil, resp. uvedl následující dokumenty:

D1 - kopii napadeného patentu č. 286163

D2 - kopii části normy ČSN 369001, část 9, která byla platná v roce 1998,

D3 - Škop, M., Svoboda, J.: Digitální telekomunikační technika. XI. Díl. Telematické služby a datové sítě. 1. vydání - Vydavatelství ČVUT, Praha 1994. 2. vydání - TTC MARCONI, Praha 1996 - Kapitola 3 Rozbor základního datového řetězce a filozofie vrstevového řízení datové komunikace, str. 22 až 27,

D4 - rozhodnutí ÚPV ČR ze dne 15.8.2006 ve věci, že předmět určení nespadá do rozsahu patentu č. 286163,

D5 - Technickou zprávu z ADSL Fóra konaného v květnu 1996, březnu 1997 a červnu 1997,

D6 - kopii žaloby doručené Městskému soudu v Praze dne 16.8.2006 a kopii usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16.10.2007 o připuštění změny I. části petitu.

Majitel patentu k vyjádření k návrhu na výmaz na podporu svých argumentů, tj. že předmět vynálezu je realizovatelný a je v napadeném patentu popsán tak jasné a úplně, aby jej mohl odborník uskutečnit, připojil znalecký posudek č. 2223/2008 od Prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc., ze dne 12.6.2008. Jako doplněk k rozkladu na podporu svých argumentů předložil znalecký posudek č. 2290/2010 od téhož znalce ze dne 28.8.2010.

Orgán rozhodující o rozkladu pokládal za nutné nejprve zmínit, že tvrzení navrhovatele, že vynález není v patentovém spisu popsán a vysvětlen tak jasné a úplně, aby jej mohl odborník uskutečnit, uvedené v návrhu na zrušení jako důvod zrušení napadeného patentu ve smyslu § 23 odst. 1 písm. b) zákona č. 527/1990 Sb., bylo Úřadem odmítnuto. Majitel patentu v odůvodnění rozkladu tuto skutečnost nijak nerozporoval a ani navrhovatel se k ní ve vyjádření k rozkladu nevyslovil, a proto se jí orgán rozhodující o rozkladu v rozhodnutí o rozkladu nezabýval. Orgán rozhodující o rozkladu pokládal za nutné dále uvést, že za důkazní materiály prokazující nenovost, resp. nesplnění vynálezecké činnosti u napadeného vynálezu nelze považovat takové dokumenty, které byly zveřejněny po datu práva přednosti tohoto patentu, tj. po dni 20.2.1998, a dále takové dokumenty, které nejsou opatřeny datem zveřejnění, a tudíž nemohou být relevantními důkazy o zpřístupnění veřejnosti, ale ani takové dokumenty, které nemají charakter veřejně dostupné tiskoviny, či dokumenty, ze kterých nelze seznat podstatu řešení. Dokument D1 nepředstavuje pro řízení o návrhu na zrušení patentu z hlediska doloženosti stavu techniky žádný význam, a proto je nutné jej odmítnout. Dokument D2 je kopie normy ČSN 369001, která stanoví české a slovenské názvy pro počítače a systémy zpracování údajů – Datová komunikace. Správní orgán I. stupně z obsahu dokumentu D2 zjistil, že jsou v něm v rámci názvosloví pro datové komunikace pouze zmíněny pojmy datový okruh a modem bez další specifikace. Dokument D4 je rozhodnutí ÚPV ze dne 15.8.2006, že předmět určení nespadá do rozsahu patentu č. 286163. Tento dokument nemá pro řízení o návrhu na zrušení patentu z hlediska doloženosti stavu techniky ve smyslu ustanovení § 5 zákona č. 527/1990 Sb., žádný význam,

a proto je nutné jej odmítnout. Dokument D6 je kopie žaloby doručené Městskému soudu v Praze dne 16.8.2006; zde je k datu 01/1998 majitelem napadeného patentu uvedena informace o využívání řešení v telekomunikační praxi v několika UTO/MTO. Z obsahu tohoto dokumentu správní orgán I. stupně zjistil, že obsahuje informaci majitele napadeného patentu, že vynález byl nabízen uživatelům Internetu a využíván v telekomunikační praxi v několika UTO/MTO. Z informace není zřejmé, jakou formou a v jakém rozsahu informací byl vynález uživatelům nabízen, přičemž majitel napadeného patentu ve svém vyjádření uvedl, že veřejné nabízení uživatelům znamenalo nabízení produktu přes jeho účinky a ekonomické výhody, aniž by byl uváděn popis a podstata napadeného vynálezu, neboť pro uživatele by to nemělo smysl, protože nedisponují prostředky, aby mohli dané řešení realizovat. Navíc do celků UTO/MTO není umožněn přístup veřejnosti, takže řešení podle napadeného patentu v nich bylo využíváno pouze neveřejně, s čímž se v daném případě Úřad ztotožnil. Správní orgán I. stupně proto konstatoval, že vynález se touto cestou nestal součástí stavu techniky ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. Hodnocení dokumentů D1, D2, D4 a D6, provedené správním orgánem I. stupně, ani závěr, že vynález definovaný v patentových nárocích 1 až 4 je nový, majitel napadeného patentu v rozkladu nijak nerozporoval a ani navrhopatel se k tomu ve vyjádření k rozkladu nevyslovil, a proto se orgán rozhodující o rozkladu hodnocením dokumentů D1, D2, D4 a D6 ani posuzováním novosti v rozhodnutí o rozkladu nezabýval.

Dokument D3 byl k návrhu na zrušení patentu přiložen a jde o kopii části publikace: Doc. Ing. Jaroslav Svoboda, CSc., Ing. Boris Šimák, CSc., Ing. Tomáš Zeman, Digitální telekomunikační technika, XI. Díl, Telematické služby a datové sítě, Vydavatelství ČVUT, Praha 1994, kapitola 3, Rozbor základního datového řetězce a filozofie vrstvého řízení datové komunikace, namísto v návrhu na zrušení uvedené publikace: Škop, M., Svoboda, J.: Digitální telekomunikační technika. XI. Díl. Telematické služby a datové sítě. 1. vydání - Vydavatelství ČVUT, Praha 1994. 2. vydání - TTC MARCONI, Praha 1996 - Kapitola 3 Rozbor základního datového řetězce a filozofie vrstvého řízení datové komunikace, str. 22 až 27. Dokument D5 označuje Technické zprávy z ADSL Fóra konaného v květnu 1996, březnu 1997, červnu 1997. Orgán rozhodující o rozkladu se ztotožnil se zjištěním správního orgánu I. stupně, že se jedná o technické zprávy z ADSL fóra, přičemž nahlédnutím do internetového archivu, který se nachází na stránkách www.archive.org, bylo zjištěno, že obsahuje archivované verze dokumentu D5 v podobě předložených Technických zpráv s označením TR-001, TR-002, TR-003 v období Dec 10, 1997 a Dec 21, 1997. Tím je doložena dostupnost předložených dokumentů pro širokou veřejnost a obsah těchto článků lze hodnotit jako stav techniky známý před datem práva přednosti z napadeného patentu.

Orgán rozhodující o rozkladu zkoumal, zda správní orgán I. stupně posoudil správně splnění podmínky vynálezecké činnosti u napadeného patentu v souvislosti s relevantními namítanými dokumenty D3 a D5. Uvedl, že z obsahu dokumentu D3 je zřejmé, že základní jednotkou datové komunikace je datový spoj, který umožňuje výměnu informací mezi koncovými datovými zařízeními, tj. mezi prvním účastníkem a druhým účastníkem a/nebo Internetem, prostřednictvím datových okruhů představovaných soubory prostředků, které umožňují dálkový přenos číslicového datového signálu pomocí dvou protisměrných datových kanálů. Z dokumentu D3 je rovněž známé, že datové okruhy jsou prakticky vždy součástí telekomunikačních sítí, a proto datový signál prochází přes mnoho přenosově různorodých spojovacích úseků a zařízení, tj. modemy, přípojná vedení, ústředny, dálková přenosová zařízení apod., a také je zmíněno, že datové sítě s komutací okruhů poskytují komutované datové okruhy pro spojení příslušných datových koncových zařízení, přičemž mezi technické

prostředky, jež to umožňují, patří datové ústředny, meziústřednové spoje, datové multiplexory a koncentrátory, přípojně okruhy apod.

V dokumentu D5 jsou popsána technická doporučení a standardy pro telekomunikační ADSL sítě založené na existujících standardech různých organizací sdružených v tzv. „ADSL Fóru“. S ohledem na výše uvedené bylo nutno přezkoumat, zda napadený patent popisuje ve svých patentových nárocích 1 až 4 řešení, která jsou výsledkem vynálezecké činnosti ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 527/1990 Sb. Pro posouzení této podmínky patentovatelnosti bylo nutno nejprve zjistit, který z namítaných dokumentů představuje nejbližší stav techniky, tedy který z namítaných dokumentů s ohledem na stejný nebo podobný účel nebo vyřešení problému známého stavu obsahuje nejvíce společných technických znaků.

Orgán rozhodující o rozkladu se ztotožnil se zjištěním správního orgánu I. stupně, že z namítaného dokumentu D3 lze seznat, že data mezi koncovými zařízeními (účastníky) jsou přenášena v obou směrech přes telefonní ústřednu a datový spoj je vytvořen pomocí datových okruhů, přičemž součástí spoje může být ústředna a datové okruhy mohou být komutovány. Ztotožnil se i s tvrzením, že ústředna může datové okruhy i řízeně komutovat, což vyplývá ze skutečnosti, že řízená komutace datových okruhů jednoznačně nemůže být prováděna na straně koncových zařízení. V souladu se závěrem správního orgánu I. stupně proto konstatoval, že v namítaném dokumentu D3 jsou seznatelné všechny znaky uváděné v nezávislém patentovém nároku 1, resp. nezávislém patentovém nároku 2, v němž je definováno „zařízení pro provádění způsobu podle patentového nároku 1“, které se v definici v podstatě shoduje s patentovým nárokem 1 - týká se stejného předmětu, pouze je voleno názvosloví, které se používá pro pojmenování znaků v dané kategorii vynálezu „zařízení“, tzn. znaky konstrukčního vytvoření spolu s jejich vzájemnými vazbami, s tím, že není uvedena možnost přenášet data řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu. Orgán rozhodující o rozkladu v souladu s tvrzením správního orgánu I. stupně, že v případě všeobecně známé skutečnosti, tj. technologie ADSL, na niž je odkazováno v namítaném dokumentu D5, jde o asymetrické připojení, uvedl, že asymetrické pojetí poskytovaných přenosových rychlostí (pro různé objemy přenášených dat od uživatele k poskytovateli a naopak) vychází z klasického provozu pro přenos dat v datových sítích, zejména také při připojení na Internet. Z výše uvedeného plyne, že řízený přenos různých objemů dat v daných sítích je v telekomunikačních technologiích známou skutečností. Způsob přenosu dat dle nezávislého nároku 1 a zařízení pro provádění způsobu podle nároku 1 definované v nezávislém nároku 2 je proto při znalosti namítaných dokumentů D3 a D5 výsledkem běžné činnosti odborníka v oboru, nejedná se o výsledek tvůrčího úsilí, které by bylo možno pokládat za vynálezeckou činnost ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb.

Jelikož první nezávislý patentový nárok ani druhý nezávislý patentový nárok nesplňují podmínku vynálezecké činnosti ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., bylo nutno dále zjistit, zda jsou výsledkem vynálezecké činnosti patentové nároky 3 a 4, které jsou na druhém patentovém nároku závislé, a platí tedy jen ve spojení s ním.

Podle závislého třetího patentového nároku jsou datové okruhy (8,9) tvořeny pevnými linkami. Orgán rozhodující o rozkladu ve shodě se správním orgánem I. stupně konstatoval, že v namítaném dokumentu D3 jsou zmíněny různé formy provedení datových okruhů i s jejich pozitivními či negativními dopady na spolehlivost a rychlost přenosu dat. Ani třetí patentový nárok napadeného patentu tedy není výsledkem vynálezecké činnosti. Podle čtvrtého patentového nároku jsou datové okruhy (8,9) tvořeny kovovým dvoudrátěm a/nebo koaxiálním kabelem a/nebo kroucenou dvoulinkou a/nebo optickým kabelem a/nebo

mikrovlnným pojítkem a/nebo satelitním spojem. Orgán rozhodující o rozkladu se ztotožnil se zjištěním správního orgánu I. stupně, že v namítaném dokumentu D3 jsou zmíněny i různé varianty přenosových médií. V této souvislosti považoval za nutné poukázat na to, že škála možností výběru materiálu k vytvoření datových okruhů je v podstatě neomezená, a lze proto usuzovat, že pro odborníka v oboru nebude volba materiálu k vytvoření datového okruhu záležitostí vyžadující vynálezeckou činnost, nýbrž vyhovění ekonomickým a technickým možnostem. Z tohoto důvodu nelze zařízení podle čtvrtého patentového nároku napadeného patentu pokládat za výsledek vynálezecké činnosti.

Protože závěr o zřejmosti chráněného řešení není ve shodě se stanoviskem znaleckého posudku č. 2290/2010 Prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc., o který majitel rovněž opírá odůvodnění rozkladu, pokládal odvolací orgán za vhodné vypořádat se s tímto důkazním prostředkem. Uvedl, že ve zmíněném znaleckém posudku jsou na str. 3 uvedeny podklady pro jeho zpracování, na str. 4 a 5 jsou uvedeny otázky, které vedly k jeho vypracování, na str. 6 až 8 je nálezková část, v níž jsou popsány skutečnosti, z nichž znalec při zpracování posudku vycházel, na str. 8 až 13 se znalec zabývá vlastním rozbohem namítaných dokumentů D3 a D5, na str. 14 až 16 jsou uvedeny odpovědi na otázky, které vedly k vypracování znaleckého posudku a str. 17 obsahuje závěr posudku, přičemž hodnocení podmínky vynálezecké činnosti se týká poslední odstavce na str. 16. V tomto odstavci se zejména uvádí, že dle názoru znalce patent, jak je popsán, představuje oproti principům popsaným v namítaných dokumentech D3 a D5 novou kvalitu, neboť provedl kombinaci znaků, které ani namítaný dokument D3 ani namítaný dokument D5 neobsahuje a rovněž z těchto dokumentů nevyplývají zřejmým způsobem, a to ani pro odborníka. Celkový účinek kombinace je vyšší než prostý součet individuálních účinků jednotlivých znaků, což lze doložit i tvrzeními z namítaného dokumentu D3 o nevhodnosti používání komutovaných okruhů. Tento svůj závěr znalec opírá o zjištění, že v namítaném dokumentu D3 není výslovně uveden znak „telefonní ústředna“, ale jen ústředna v souvislosti s telekomunikační sítí, a u znaku „komutace datových okruhů“ není přesně specifikováno, jak a kde by ke komutaci mělo docházet a navíc je tento znak odmítnut jako nevýhodný, a dále že v namítaném dokumentu D5 není podrobně popsána technologie ADSL, a tudíž její princip z namítaného dokumentu D5 pro odborníka zřejmým způsobem nevyplývá.

S tímto stanoviskem se však orgán rozhodující o rozkladu neztotožnil. Znalecký posudek podle něj při posuzování podmínky vynálezecké činnosti vychází z předpokladu, že odborník nemá v obecné rovině žádné odborné zkušenosti či dovednosti, a je tak schopen v zásadě pouze kombinovat v dané věci namítané dokumenty, aniž by dokázal učinit vlastní úsudek v širších souvislostech, zejména uvážit, že ústředna související s telefonní sítí může být telefonní ústředna, že právě ústředna díky technickým prostředkům by mohla být předurčena pro komutaci datových okruhů a, i když se komutace datových kruhů jeví pro některá řešení jako nevýhodná, nemůže být v jiných případech využitelná. Znalec se rovněž ve svém posudku nevyjádřil k samotné podstatě technologie ADSL, která je zakomponována již v jejím anglickém názvu „Asymmetric Digital Subscriber Line“ a vyznačuje se asymetrickým připojením, jak bylo výše uvedeno. Tato skutečnost, resp. podstata předmětné technologie a její souvislost s předmětem napadeného patentu, je ve znaleckém posudku č. 2290/2010 zcela opomenuta.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl orgán rozhodující o rozkladu k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zrušení patentu č. 286163 bylo vydáno v souladu s právními předpisy a není důvod pro jeho zrušení nebo změnu.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že rozhodnutí je stíženo procesními vadami, které měly vliv na jeho zákonnost, když má z dále uvedených důvodů za to, že řízení neprobíhalo standardně, objektivně a za účasti nepodjatých členů rozkladové komise.

Rešerší v rozhodnutích předsedy ÚPV ve zrušovacích řízeních za poslední tři roky lze dle žalobce doložit, že po stránce rychlosti rozhodování, ale i dalších kroků učiněných v řízení, je napadené rozhodnutí výsledkem naprosto nestandardního řízení. Řízení o rozkladu proti rozhodnutí Úřadu ve zrušovacích řízeních obvykle trvají výrazně déle než půl roku, zpravidla i o dost déle než jeden rok. Napadené rozhodnutí je naprosto bezprecedentním rekordmanem v rychlosti, neboť mezi doručením odůvodnění rozkladu a rozhodnutím předsedy Úřadu uplynul přesně jeden měsíc.

V žádném řízení Úřadu ve sledovaném období posledních tří let rovněž nedošlo k situaci, kdy by došlo k nařízení jednání v otevřené lhůtě pro vyjádření stran k rozkladu, jak tomu bylo v rozkladovém řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Situace, kdy Úřad postoupil dne 26.8.2010 kopii rozkladu navrhovateli k vyjádření a poskytl mu obvyklou měsíční lhůtu k vyjádření a zároveň tentýž den nařídil ústní jednání na 9.9.2010, nemá v praxi Úřadu obdoby. Bez ohledu na fakt, že patentová zástupkyně majitele patentu byla tou dobou na dovolené v zahraničí, požádala prostřednictvím své kanceláře o odročení, kterému nebylo Úřadem vyhověno. Nato se zástupkyně předčasně z dovolené vrátila a proti postupu Úřadu vznesla stížnost, v níž namítala nekorektní časový sled kroků odborné komise s ohledem na to, že z postupu ve věci je zřejmé, že pracovníci Úřadu již při nařizování ústního jednání museli mít informaci o tom, že navrhovatel výmazu nevyužije lhůty k vyjádření, což je informace, kterou nebylo lze dovodit z řádného postupu při projednávání rozkladu. Zároveň s ohledem na zjevný neoficiální kontakt navrhovatele výmazu s Úřadem, který ve svém důsledku podstatně zkrátil předvídatelnou lhůtu k přípravě na ústní jednání (např. zajištění účasti samotného majitele patentu, příp. některé z předních odborných kapacit), vznesla patentová zástupkyně námitku podjatosti členů komise.

Žalobce považuje za podstatné, že usnesení, v němž žalovaný nevyhověl námitce podjatosti, bylo doručeno na podatelnu Úřadu až 9.9.2010 v 16 hod., tedy poté, co ústní jednání proběhlo za účasti členů komise, proti nimž námitka směřovala, jakkoli bylo datováno již dnem 8.9.2010 (tedy ve stejný den, kdy tato námitka byla vznesena a shodou okolností den před konáním ústního jednání). Přestože se patentová zástupkyně důvodně domnívala, že ústní jednání dne 9.9.2010 zřejmě neproběhne, hodlala se z opatrnosti do jednacích síní na určený termín dostavit, avšak pro dopravní kolaps jednání na 10.00 hod nestihla a telefonicky požádala, aby, pokud se vůbec sešla, rozkladová komise do jejího příjezdu nejednala. Do sídla Úřadu se dostavila s hodinovým zpožděním, avšak jednání již bylo skončeno a v jednacích síních již nikdo nebyl.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti, které nelze vyložit ve vzájemné logické vazbě jinak, než že zde objektivně existují okolnosti, s ohledem na které lze mít o nepodjatosti všech členů rozkladové komise pochybnosti. Již tento fakt postačuje k závěru, že z projednání a rozhodování této věci byli vyloučeni, přičemž není nevýznamné, že tato podjatost nemusí být prokázána. Je tedy zřejmé, že projednání a rozhodování věci se účastnili pracovníci správního orgánu, kteří byli z rozhodování vyloučeni. Platí totiž, že „Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich

zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízením ovlivnit.“ Za osobu podílející se na výkonu pravomoci úřadu v této věci je nutné považovat i člena zvláštní odborné, tzv. rozkladové komise, která dává vedoucímu ústředního správního úřadu (zde žalovanému) návrh (doporučení), jak o rozkladu rozhodnout. Předpokladem zákonodárce je, že tato odborná komise působí jako nezávislý poradní orgán vedoucího ústředního správního úřadu. Správní řád výslovně přepokládá, že vedoucí ústředního správního úřadu rozhoduje na základě návrhu rozkladové komise a nikoli v rozporu s tímto návrhem. Za situace, kdy odborná komise v této věci navrhla žalovanému, aby o rozkladu žalobce rozhodl tak, že rozhodnutí Úřadu ze dne 7.6.2010 se potvrzuje, a žalovaný na základě tohoto návrhu takto rozhodl, jsou členové odborné komise bezpochyby osobami, které výsledek rozkladového řízení v konečném důsledku ovlivnily.

Žalobce dále namítl zásadní vadu rozhodnutí, která ve svém důsledku znamená jeho nezákonnost spočívající v tom, že žalovaný nad rámec návrhu nepřípustně rozšířil samotným navrhovatelem netvrzenou argumentaci, pro kterou konečně také prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Úřad v dané věci rozhodoval celkem o třech možných důvodech zrušení patentu - o nejasnosti popisu, o nedostatku novosti a o nedostatku vynálezecké činnosti. Zatímco první dva důvody byly v návrhu na zrušení podrobně odůvodněny, avšak Úřad ani v jedné instanci tyto důvody pro zrušení neuznal, pokud jde o nedostatek vynálezecké činnosti, tak v návrhu na zrušení bylo toliko konstatováno, že „nesplňuje podmínky patentovatelnosti (novost, § 5, odst. 1, 2 a vynálezeckou činnost ve smyslu § 6 odst. 1)“ a „Navrhovatel má za to, že řešení podle patentu CZ 286163 není nové, není výsledkem vynálezecké činnosti ve smyslu § 3, odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb.“ Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí však stojí na tom, že patent má být zrušen právě a jen v důsledku údajného nedostatku vynálezecké činnosti, a to na základě kombinace dokumentů D3 a D5. V návrhu na zrušení se však navrhovatel o kombinaci dokumentů D3 a D5 vůbec nezmiňuje. Dokument D3 je v návrhu na zrušení zmíněn „jako doklad toho, že řešení podle vynálezu není nové ve smyslu druhé možné interpretace pojmu že „datový okruh“ je telekomunikační okruh....“ dokument D5 pak je zmíněn toliko v souvislosti s důkazem D4, tedy rozhodnutím Úřadu o určení, zda služba ADSL spadá do rozsahu patentu CZ 286163, jako doklad o známosti technologie ADSL. Navrhovatel zrušení neuvádí žádné argumenty, jak by tento dokument měl být na závadu novosti či vynálezecké činnosti řešení dle CZ 286163. Z vyhlášky č. 550/1990 Sb., o řízení ve věcech vynálezů a průmyslových vzorů, konkrétně z jejího ust. § 21 odst. 2 vyplývá, že návrh na zrušení musí být věcně odůvodněn a zároveň musí být doloženy nebo navrženy důkazní prostředky. Návrh na zrušení patentu CZ 286163 z důvodu nedostatku vynálezecké činnosti však není vůbec věcně odůvodněn a k této části návrhu nebyly žádné důkazní prostředky ani doloženy, ani navrženy. Úřad se tedy touto částí návrhu nesměl zabývat a neměl právo o své vůli doplňovat argumentaci navrhovatele tím, že zkombinoval dva dokumenty uvedené v návrhu na zrušení, čímž dospěl k závěru o nedostatku vynálezecké činnosti řešení podle patentu CZ 286163. Tímto krokem Úřad opustil svou pozici nezávislého arbitra a přiklonil se na stranu navrhovatele, čímž byla zásadně narušena rovnost účastníků řízení.

Obdobné platí i pro prokázání zveřejnění dokumentu D5. Úřad ve své praxi obvykle striktně požaduje, aby skutečnost, že určitý dokument byl skutečně zveřejněn před datem priority, prokázal účastník, který se tohoto dokumentu dovolává. V tomto případě však Úřad sám v rozhodnutí dohledal důkazy o zveřejnění dokumentu D5, čímž rovněž porušil rovnost účastníků řízení.

Žalobce dále namítl, že ve vztahu k právnímu závěru žalovaného o nedostatku vynálezecké činnosti, resp. zřejmosti patentovaného řešení v důsledku zveřejnění dokumentů D3 a D5 před přihláškou patentu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce na tomto místě pro přehlednost zopakoval základní argumenty, které učinil součástí odůvodnění svého rozkladu:

a) Dokument D3 neuvádí všechny znaky řešení dle nároků 1 a 2, zejména znak, že „se data přenášejí řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu“, a znak, že „telefonní ústředna řízeně komutuje datové okruhy.“

b) Dokument D3 fakticky odvádí odborníka v daném oboru od komutování okruhů, když tvrdí, že „datové přenosy v hostitelských sítích na principu komutace okruhů jsou pouze nouzovým řešením, které má řadu nedostatků.“ Odborník by tedy při hledání řešení popsáno v patentu CZ 286163 jen těžko vycházel z dokumentu D3.

c) Modely 1.0 a 2.0 uvedené v namítaném dokumentu D5 neříkají o přenosu dat zcela nic.

V důsledku výše uvedeného by odborník ani při kombinaci dokumentů D3 a D5 nenalezl dostatek údajů pro přidání znaků „data se přenášejí řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu“ a „telefonní ústředna řízeně komutuje datové okruhy“ k známému řešení dle dokumentu D3.

Podstatné dle žalobce je rovněž to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není obsažen žádný konkrétní odůvodněný závěr či úvaha, kterou by byla vyvrácena tvrzení obsažená ve znaleckém posudku č. 2290/2010 znalce Prof. Ing. Vladimíra Smejkal CSc., ačkoli tento posudek byl učiněn součástí obsahu rozkladu majitele patentu. Jde zejména o to, že klíčová a odůvodněná argumentace žalovaného (správně zřejmě znalce) v otázce hodnocení dokumentů D3 a D5, resp. jejich kombinace, byla žalovaným odmítnuta s plytkým a nijak nepodloženým konstatováním, že posudek vychází z předpokladu, že odborník nemá v obecné rovině žádné odborné zkušenosti, a je tak schopen pouze kombinovat v dané věci namítané dokumenty, aniž by si dokázal učinit vlastní úsudek.

Žalobce akcentuje, že toto konstatování v sobě obsahuje dílčí závěr samotného žalovaného o tom, že skutečně pouhou kombinací namítaných dokumentů nelze dospět k chráněnému řešení a k dosažení tohoto řešení je tedy třeba vlastní duševní tvůrčí činnosti. Není však vůbec z hlediska konkrétní polemiky s jednotlivými argumenty žalobce rozebráno a ani nějakou přezkoumatelnou úvahou doloženo, v jakém rozsahu by tato tvůrčí činnost měla spočívat a jakou odbornou znalost by takový odborník měl mít. Tím spíše je tento nepodložený závěr žalovaného v rozporu se zákonem, když při hodnocení vynálezecké činnosti se zásadně vychází z presumpce nezřejmosti (za zřejmé se považuje vše, co nepřekračuje rámec profesionálních schopností odborníka v oblasti) a ona „zřejmost“ musí být prokázána nade vší pochybnost včetně toho, v čem ji lze konkrétně ve všech aspektech nalézt.

Žalovaný se dostal v rámci svých nepřezkoumatelných úvah do oblasti v podstatě ani nenamítané návrhovatelem zrušení patentu, a i proto jsou jeho závěry pro žalobce naprosto překvapivé. Žalovaný se měl vypořádat při proražení zásady presumpce nezřejmosti s tvrzeními žalobce o hospodářské využitelnosti řešení, komerčním úspěchu patentovaného řešení a všeobecně známých technických výhodách při prokazatelně masovém využívání patentu, což samo o sobě jsou mj. v odborné literatuře uváděné znaky svědčící pro závěr

o vynálezecké činnosti. Žalobce na tomto místě uvedl některé publikované zásady, s nimiž se hodnocení vynálezecké činnosti provedené žalovaným jeví jako neslučitelné:

"Stejně se posuzuje závěr, že objektivní možnost navrhnout takové řešení existovala dlouho před podáním patentové přihlášky, protože již dávno byly známy všechny nezbytné předpoklady pro zdánlivě zřejmý závěr, ale nikdo jej nenavrl a přitom daný vynález poskytl díky svému využití značný technickohospodářský nebo komerční efekt a uspokojil dávno pociťovanou potřebu společnosti."

„Pokud vynález vykazuje technickou výhodu, která je nová a překvapí a lze-li to přesvědčivým způsobem uvést do souvislosti s jedním nebo několika znaky obsaženými v nároku, jde zpravidla o řešení, které vyhovuje podmínce vynálezecké činnosti.“

„Kritérium vynálezecké činnosti je založeno na více či méně subjektivním hodnocení pravděpodobnosti, jak by se k zadanému úkolu postavil průměrný odborník, který má spíše reproduktivní než kreativní vlastnosti. Předpokládá se, že odborník je běžný profesionál, který má k relevantnímu datu práva přednosti posuzované patentové přihlášky nebo patentu všeobecné poznatky a znalosti v oboru. Zároveň se předpokládá, že má přístup ke všemu, co tvoří stav techniky a má k dispozici obvyklé prostředky a schopnosti pro obvyklou práci v experimentování. Má znalosti, které jsou obsaženy v základních příručkách a publikacích daného oboru. Je běžným praktikem, v experimentální práci postupuje pouze rutinním způsobem s konzervativním postojem k technickým rizikům. Nevydává se při své práci cestou proti technikou vytvořeným předsudkům ani nehledá cesty ve vzdálených a nepředvídaných oblastech.“

„Naopak je třeba vzít v úvahu i to, že pokud již je nové řešení k dispozici, lze celkem snadno prokázat, že se tak stalo kombinací zdánlivě jednoduchých kroků. Takový postup je však třeba hodnotit i z toho pohledu, že právě například rešerši nalezené materiály byly nalezeny jenom proto, že je spojovaly znaky řešení v patentové přihlášce nárokované. Proto se takové analytické myšlení zpravidla u odborníka nepředpokládá.“

„Za zřejmé a tedy vynálezeckou činnost nevykazující se považují kombinace znaků, které vykazují obvyklé účinky a nevytvářejí žádný vzájemný vztah, který by nebyl nasnadě. Takovému spojení se často říká agregace. Při řešení souvisejících otázek, tedy případů, kdy vynálezy jsou založeny na kombinaci znaků, není rozhodující, či byly jednotlivé elementy kombinace známe a zřejmé ze stavu techniky, ale jestli by stav techniky vedl odborníka v dané oblasti k této konkrétní kombinaci znaků. Při určování vynálezecké činnosti v případě kombinace znaků je třeba věnovat pozornost těm znakům, které přispívají k řešení problému, jak je uveden v popise. Pokud ovšem známe znaky vytvářejí vzájemně se podporující účinky v takové míře, že je dosaženo nového technického výsledku, považuje se taková kombinace znaků za nezřejmou. Dříve se tento vztah označoval jako kombinace s interakcí jednotlivých znaků. V takovém případě musí celkový účinek kombinace být vyšší než prostý součet individuálních účinků jednotlivých znaků.“

Dle názoru žalobce i jím oslovených znalců patent, jak je popsán, představuje oproti principům popsaným v dokumentech D3 a D5 novou kvalitu, neboť provedl kombinaci znaků, které ani D3, ani D5 neobsahuje a rovněž z těchto dokumentů nevyplývají zřejmým způsobem, a to ani pro odborníka, jak je výše definován v odborné literatuře. Celkový účinek kombinace je vyšší než prostý součet individuálních účinků jednotlivých znaků, což lze doložit i tvrzeními z D3 o nevhodnosti používání komutovaných okruhů.

S obecným tvrzením, že si odborník mohl dovodit, že ústřednou související s telefonní sítí může být telefonní ústředna, lze dle žalobce jistě souhlasit, ale v tom podstatu patentu nespočívá a odkazem na některý z namítaných dokumentů v tomto smyslu nelze patent napadnout, přičemž ostatně ani samotným navrhovatelem patent takto napaden nebyl. Stejně tak lze komentovat tvrzení žalovaného, že znalec se nevyjádřil k podstatě technologie ADSL. Vůbec není zřejmé, proč by se měl znalec k technologii ADSL vyjadřovat a co to mění na jeho argumentaci ve vztahu k vynálezecké činnosti, tím spíše pokud žalobce konstantně tvrdí, že jeho patentem není patentováno ADSL, ale pouze ve svém důsledku díky nárokům ochrany vtěleným do patentu v podmínkách ČR toto schéma systém ADSL překrývá. Žalobce má za to, že konalo-li by se řádné ústní jednání, o které tolik usiloval, nezávislou odbornou komisí by o tom nepochybně přesvědčil.

Žalobce tedy byl na svých právech zkrácen tím, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s tvrzeními uvedenými v rozkladu a jeho doplnění. Tím se obsah rozhodnutí dostal do rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, kde jsou stanoveny obligatorní náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí. Pokud žalovaný své úvahy neuvedl a nezabýval se jednotlivě a přezkoumatelně námitkami obsaženými v rozkladu, pak absence těchto úvah žalovaného činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, což má za následek jeho nezákonnost.

Vzhledem k tomu, že meritorní výrok I. rozhodnutí má žalobce z výše uvedených důvodů za nesprávný, považuje za nesprávný i výrok na něj navazující (akcesorický). Napadá tedy v celém rozsahu i výrok II., jelikož má za to, že podání jeho rozkladu bylo oprávněné, a jím složená kauce na náklady řízení ve výši 2.500,- Kč mu měla být ve smyslu § 63 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., vrácena.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě označil žalobní námitku poukazující na přílišnou krátkost správního řízení za nepatřičnou. Uvedl, že postupoval v souladu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení zakotvenou v § 6 správního řádu, tzn. bez zbytečných průtahů, ve lhůtě přiměřené, neboť zákonná lhůta (natož minimální) pro vyřízení není stanovena. Prioritou žalovaného je snaha o zkracování lhůt ve správním řízení, zejména ve správních řízeních patentových, kterou žalovaný dlouhodobě veřejně prezentuje.

V předmětném správním řízení si byl žalovaný vědom toho, že zásadou hospodárnosti správního řízení nesmí být žádný účastník řízení zbaven možnosti účinně hájit svá práva. Žalovaný je přesvědčen, že nedošlo k tomu, že by žalobce neměl možnost v předmětném správním řízení hájit práva. Rozklad byl podán dne 7.7.2010 a doplnění (rozkladu) doručeno dne 23.8.2010 a dále 24.8.2010. Do vydání rozhodnutí o rozkladu uplynuly 3 měsíce, což je doba s ohledem na obsah podaného rozkladu i na to, že ve věci předmětného patentu již proběhlo řízení o určení, přiměřená. Žalovaný je toho názoru, že žalobce měl do vydání rozhodnutí o rozkladu dostatečný časový prostor pro uplatnění svých připomínek a jeho subjektivní práva nebyla jakkoliv zkrácena.

K argumentaci žalobce, že žalovaný postoupil dne 26.8.2010 kopii rozkladu navrhovateli k vyjádření ve lhůtě 1 měsíce a tentýž den nařídil ústní jednání na 9.9.2010, což dle žalobce svědčí o neoficiálním kontaktu žalovaného s navrhovatelem a podjatosti žalovaného, žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ústní jednání bylo svoláno na základě žádosti samotného žalobce na den 9.9.2010 v 10:00 hod. Skutečnost, že se tak stalo ve lhůtě pro vyjádření k rozkladu, je zcela irelevantní, neboť tato lhůta byla dána pouze navrhovateli a nikoliv žalobci. V žádném případě to nesvědčí a nemůže svědčit o podjatosti žalovaného.

Žalovaný se naopak snažil vyhovět žádosti žalobce a poskytl mu termín ústního jednání nezávisle na vyjádření navrhovatele.

Není pravdou, že se navrhovatel zrušení patentu k rozkladu nevyjádřil. Rozklad byl navrhovateli postoupen k vyjádření dne 26.8.2010 a dne 2.9.2010 mu bylo postoupeno k vyjádření doplnění rozkladu. Vyjádření navrhovatele bylo žalovanému doručeno dne 3.9.2010, tedy před konáním ústního jednání. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že skutečnost, že ve lhůtě k vyjádření bylo svoláno ústní jednání, mohl eventuálně napadat navrhovatel; žalobce sám však nemohl nikterak utrpět na svých veřejných subjektivních právech.

Také další tvrzení, ve kterých žalobce dovozuje údajnou podjatost členů odborné komise, žalovaný označil za účelová. Má za to, že podjatost členů odborné komise a jednatelského referenta nelze vyvozovat z časového sledu jednotlivých procesních kroků žalovaného, zejména z termínu nařízeného ústního jednání, data zaslání vyjádření k rozkladu a data doručení usnesení, kterým žalovaný nevyhověl námitce podjatosti. Žalovaný o námitce podjatosti ze dne 8.9.2010 uplatněné spolu se stížností na postup Úřadu rozhodl usnesením ze dne 8.9.2010, které řádně odůvodnil.

Dle žalovaného není pravdivé tvrzení žalobce, že neměl možnost zúčastnit se ústního jednání. Ústní jednání se konalo na žádost žalobce, který k němu byl řádně předvolán a měl, prostřednictvím své patentové zástupkyně, možnost zúčastnit se tohoto jednání a uvést své připomínky. Na recepci Úřadu bylo ověřeno, že patentová zástupkyně žalobce byla přítomna v budově Úřadu ve vstupní hale dne 9.9.2010 od 10:30 hod. do 11:10 hod., tedy v době ústního jednání, které se konalo od 10:00 hod. do 11:45 hod., jak je zapsáno v protokolu o jednání odborné komise. Patentová zástupkyně tedy sama ústní jednání vyvolala, ale následně, ačkoliv měla možnost, se ho o své vůli odmítla zúčastnit.

K námitce, kterou je mu vytýkáno, že nad rámec návrhu nepřípustně rozšířil navrhovatelem tvrzenou argumentaci, a to o argument nedostatku vynálezecké činnosti, jenž byl navrhovatelem pouze konstatován, žalovaný poznamenal, že řízení o zrušení patentu podle § 23 zákona č. 527/1990 Sb., probíhá na základě návrhu s náležitostmi danými v § 21 odst. 2 vyhl. č. 550/1990 Sb., nebo může být zahájeno ex officio. V předmětném návrhu na zrušení patentu navrhovatel uvedl, že má za to, že napadené řešení podle patentu č. 286163 není nové ve smyslu § 5 odst. 1, 2 zákona a není výsledkem vynálezecké činnosti ve smyslu § 6 odst. 1 zákona a že vynález není v patentu tak jasně a úplně popsán, aby jej mohl odborník uskutečnit. Jako důkazní prostředky navrhovatel uvedl dokumenty označené v napadeném rozhodnutí jako D1 až D6. Správní orgán I. stupně ani žalovaný tyto důkazy nikterak nerozšiřoval, v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů je provedl a postupoval tak, aby postihnul všechny rozhodné skutečnosti a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný i správní orgán I. stupně předložené dokumenty hodnotil v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu podle své úvahy, jednotlivě i v jejich souhrnu, na základě uvážení všech okolností i odborných znalostí. Není rozhodující, zda navrhovatel svůj návrh ohledně nedostatku vynálezecké činnosti blíže rozvedl a zdůvodnil či nikoliv, pokud tato skutečnost vyplývá z předložených důkazů. Návrh se posuzuje jako celek podle jeho obsahu. Zásadu rovnosti účastníků řízení tedy žalovaný neporušil.

Námitku žalobce, že správní orgán I. stupně sám vyhledal důkaz o zveřejnění dokumentu D5, považuje žalovaný za lichou. Úřad nahlédnutím do internetového archivu na stránkách www.archive.org a uvedením této skutečnosti v rozhodnutí nemohl porušit ani

zásadu rovnosti účastníků, neboť nešlo o vyhledání nového důkazu ve prospěch navrhovatele, ale o odkaz na běžně dostupné internetové stránky.

Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě uvedl, že znalecký posudek č. 2290/2010 posuzoval velmi pečlivě a hodnotil jej v rámci své úvahy stejně jako ostatní předložené dokumenty. Na straně 17 a 18 napadeného rozhodnutí podrobně uvedl důvody, proč jeho závěr o zřejmosti chráněného řešení není ve shodě s uvedeným znaleckým posudkem.

K výtce žalobce, že rozhodnutí neuvádí, jakou znalost by měl odborník mít a v jakém rozsahu by měla spočívat tvůrčí činnost, žalovaný sdělil, že na základě rozkladu podrobně zkoumal, zda byly správně posouzeny podmínky vynálezecké činnosti. Zabýval se posouzením patentových nároků 1 až 4 ve vztahu k relevantním namítaným dokumentům D3 a D5 a dospěl k závěru, který řádně odůvodnil, a sice že podmínka vynálezecké činnosti nebyla splněna. Zákon nedefinuje pojem odborník, lze jej však dovodit z odborné literatury i praxe, např. z učebnice Horáček, Čada, Hajn: Práva k průmyslovému vlastnictví, C.H.BECK, 2005, kterou žalobce rovněž cituje. Předpokládá se, že je to profesionál, který má k datu práva přednosti všeobecné poznatky a znalosti v oboru. Má rovněž přístup ke všemu, co tvoří stav techniky a k dispozici prostředky a schopnosti pro obvyklou práci v experimentování, tedy zejména má schopnosti pro rutinní způsob postupu v experimentální práci, který nelze považovat za vynálezeckou činnost. Stejně tak není v zákoně uvedena definice vynálezecké činnosti. Definuje se pouze způsob jejího hodnocení, jak vyplývá z § 6 odst. 1 zákona. Žalovaný při hodnocení vynálezecké činnosti tudíž nepochybil, protože v rámci svého hodnocení postupoval v souladu s právními předpisy a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Tvrzení, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, tedy nelze přijmout.

Řízení o zrušení patentu není, na rozdíl od řízení o udělení patentu, řízením průzkumovým, kde nese důkazní břemeno Úřad. V tomto řízení leží důkazní břemeno v souladu s dispoziční zásadou zejména na navrhovateli zrušení, ale i na majiteli patentu, který, pokud chce úspěšně vyvrátit argumenty navrhovatele, musí svá tvrzení prokázat. Žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil a posoudil všechny předložené dokumenty tak, jak mu ukládá správní řád. Pokud se žalobce dovolává presumpce nezřejmosti, z níž se vychází při hodnocení vynálezecké činnosti, je jeho úvaha formálně logicky i právně vadná, neboť presumpce nezřejmosti nastupuje tam, kde chybí důkaz o vynálezecké činnosti či její absenci. V předmětném řízení o zrušení patentu však bylo prokázáno, že vynálezecká činnost nebyla vynaložena, chybí tedy jedna z kumulativních podmínek patentovatelnosti. Co se týče tvrzení žalobce o hospodářské využitelnosti a komerčním využívání, žalovaný je nepovažuje za relevantní, neboť tyto kategorie nejsou měřítkem, na základě kterého lze posuzovat, zda byly splněny podmínky patentovatelnosti. V návrhu na zrušení patentu navrhovatel neuváděl, že vynález nesplňuje podmínku průmyslové využitelnosti, proto se jí žalovaný ani nemohl zabývat.

Žalovaný konstatoval, že žalobcem uváděné zásady pro hodnocení vynálezecké činnosti jsou mu známy, žalobce však neuvádí žádný argument, proč se mu napadené rozhodnutí jeví s těmito zásadami neslučitelné.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný podrobně zabýval posuzováním dokumentů D3 a D5, které byly relevantní pro řízení o rozkladu, a rovněž se vypořádal s tvrzeními uvedenými ve znaleckém posudku Prof. Smejkalů č. 2290/2010. Žalovaný souhlasí s tvrzením žalobce, že jeho patentem není patentována technologie ADSL a že zrušený patent pouze ve svém důsledku, díky nárokům ochrany vtěleným do patentu, systém

ADSL překrývá. Systém ADSL byl zveřejněn celosvětově před datem podání přihlášky vynálezu a vzájemný vztah nárokovaného předmětu ochrany a systému ADSL je v napadeném rozhodnutí podrobně popsán.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle žalovaného podrobné a obsahuje náležitosti vyžadované v § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce konkrétně neuvádí, v čem vidí rozpor s tímto ustanovením a se kterými konkrétními tvrzeními se žalovaný nevypořádal. Žalovaný je toho názoru, že se vypořádal se všemi návrhy, námitkami a s veškerými předloženými podklady a že v odůvodnění rozhodnutí je dostatečná informace o tom, jak se s nimi vypořádal.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k věci samé uvedla, že žaloba dle jejího názoru není důvodná, protože napadené rozhodnutí není stiženo vadou, která by způsobovala jeho nezákonnost a ani řízení, které předcházelo jeho vydání, netrpí takovými vadami, které by odůvodňovaly jeho zrušení. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, srozumitelné a řádně odůvodněné a je též věcně správné, byť tato otázka nemůže být předmětem přezkumu ve správním soudnictví. Žalobce dle osoby zúčastněné na řízení nenamítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, ani překročení mezi správního uvážení, ale věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Jelikož správnímu soudu nepřísluší zkoumat, zda zrušený patent splňuje či nesplňuje podmínky patentovatelnosti, protože se jedná o odbornou otázku, jejíž řešení náleží do kompetence Úřadu, považuje osoba zúčastněná na řízení za vhodné ilustrativním příkladem stručně vyjádřit svůj pohled na předmět tohoto řízení: z její perspektivy žalobce tvrdí, že mu byl původně udělen patent na čtyři kola a ten mu později měl být neprávem zrušen. Žalobce to sice neuvádí výslovně, ale mezi řádky lze vyčíst, že nespravedlnost nepochybně spatřuje i v důsledcích, které toto zrušení sebou nese. Jedním z těchto důsledků je i skutečnost, že poté, co byl zrušen jeho patent na čtyři kola, pozbyly právní základ i veškeré jeho údajné nároky proti výrobcům automobilů, postavené na tomto patentu. Zrušený patent byl žalobci udělen v době, kdy automobil již v civilizovaném světě nebyl žádné novum.

Osoba zúčastněná na řízení odmítá tvrzení žalobce, že by osoby podílející se na vydání napadeného Rozhodnutí měly být podjaté. Toto tvrzení žalobce považuje za vykonstruované a argumenty předložené na jeho podporu za zavádějící. Poukazuje na žalobcovo tvrzení, že „Do sídla Úřadu se [patentová zástupkyně žalobce] dostavila s hodinovým zpožděním, avšak jednání již bylo skončeno a v jednací síni již nikdo nebyl“ a k tomu uvádí, že předmětné ústní jednání bylo nařízeno na 10:00 hod. a dle zápisu v protokolu o tomto jednání bylo skončeno v 11:45 hod. Tuto skutečnost může dosvědčit i právní zástupce osoby zúčastněné na řízení, který byl přítomen u předmětného ústního jednání a též její zaměstnanec, který byl po dobu ústního jednání přítomen v budově Úřadu. Pokud by patentová zástupkyně žalobce chtěla, mohla se účastnit části jednání i s hodinovým zpožděním. Předmětné ústní jednání navíc nebylo spojeno s žádnou koncentrací řízení; šlo o jednání před odbornou komisí, jehož účelem mělo být objasnění dřívějších podání (jak se uvádí na přípisu, kterým bylo jednání nařízeno) a zřejmě i shromáždění případných podkladů pro vydání rozhodnutí. Provedení ústního jednání ve smyslu ust. § 49 správního řádu není podmínkou vydání rozhodnutí o rozkladu. Vydáním napadeného rozhodnutí před uplynutím lhůty, která byla zúčastněné osobě stanovena k vyjádření se k rozkladu, neutrpěla na svých právech ani zúčastněná osoba, protože svého práva (vyjádřit se) využila, když učinila své písemné podání ze dne 1.9.2010 a 10.9.2010. Osoba zúčastněná na řízení považuje za absurdní, aby bylo žalovanému vytýkáno, že bez zbytečného odkladu činil úkony směřující k rozhodnutí o věci samé. Žalobcem uváděná souslednost jednotlivých úkonů Úřadu je z jeho strany podaná tak, aby

bylo vytvořeno zdání preferovaného přístupu, avšak ve skutečnosti byly jednotlivé úkony opodstatněny aktuálním vývojem situace.

Usnesení, kterým bylo rozhodnuto o otázce podjatosti, bylo vydáno předtím, než bylo rozhodnuto o věci samé. Provedení ústního jednání dle § 49 správního řádu není nezbytnou podmínkou rozhodnutí o rozkladu a zvláště za situace, kdy bylo rozhodnuto o nepodjatosti dotčených osob, je irelevantní, zda k tomuto rozhodnutí došlo před nebo po provedení ústního jednání. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že v otázce podjatosti je vždycky rozhodující především zjištění, zda dotčené úřední osoby mohou mít zájem na určitém výsledku řízení, přičemž poměr k věci, účastníkům, případně zástupcům může být brán jenom jako příčina tohoto zájmu na výsledku. Proto by žalobce současně s vznesením námítky podjatosti především měl prokázat, že dotčené osoby mají zájem na určitém výsledku řízení.

Žalobce v úvodu své žaloby uvádí, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu pro tvrzenou nezákonnost a údajné vady řízení. V této souvislosti pak dále uvádí, že vydáním rozhodnutí byl zkrácen na svých subjektivních právech. Osoba zúčastněná na řízení si je vědoma, že taková proklamace je namístě v úvodní části žaloby, avšak bez řádné specifikace v dalším textu jí nelze přikládat žádný význam. Žalobce v žalobě neuvádí, jakou konkrétní povinnost stanovenou v určitém zákonném ustanovení žalovaný při vydání napadeného usnesení porušil a jak se toto porušení projevilo v zásahu do jeho veřejných subjektivních práv. Na třetí straně žaloby žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je stíženo procesními vadami, avšak s výjimkou námítky podjatosti, která se objevuje v celém textu žaloby, již dále nijak nekonkretizuje, jaká vada řízení měla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

V další části svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení odkázala na ust. § 141 odst. 4 správního řádu, které upravuje dokazování ve sporném řízení před správním orgánem. Dle uvedeného ustanovení platí, že ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Namítá-li tedy žalobce, že žalovaný provedl důkazy nad návrh zúčastněné osoby, byl takový postup v souladu se zákonem. S ohledem na výše uvedené se jeví být nepodstatným i tvrzení žalobce odkazující na ust. § 21 odst. 2 vyhlášky č. 550/1990 Sb., ze kterého vyplývá, že návrh na zrušení patentu musí být věcně odůvodněn a zároveň musí být doloženy nebo navrženy důkazní prostředky. Pro úplnost zúčastněná osoba dodala, že citované ustanovení upravuje náležitosti návrhu na zrušení patentu a nikoli způsob provádění řízení. Pokud návrh neobsahuje předepsané náležitosti, může je Úřad odmítnout, avšak citované ustanovení nijak nebrání Úřadu v tom, aby v řízení pokračoval a provedl i účastníky nenavržené důkazy, uzná-li to za vhodné. Dle názoru zúčastněné osoby je nesprávný předpoklad žalobce, že by správní orgán mohl porušit zásadu rovnosti účastníků jenom tím, že provede i jiné než účastníky navržené důkazy, když toto oprávnění vyplývá ze správního řádu.

Námítky žalobce, že ve vztahu k nedostatku vynálezecké činnosti má být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a věcně nesprávné, protože žalovaný se údajně nevypořádal s presumpcí nezřejmosti a patent, jak je popsán, má dle názoru žalobce představovat proti principům popsáným v dokumentech D3 a D5 novou kvalitu, jsou dle osoby zúčastněné na řízení buď zjevným nepochopením role správního soudnictví v právním řádu České republiky, kdy žalobce nerozlišuje mezi nepřezkoumatelností, nezákonností a věcnou nesprávností rozhodnutí správního orgánu, anebo si je žalobce rozdílů mezi těmito pojmy vědom, avšak záměrně je zaměňuje s úmyslem dosáhnout zrušení napadeného rozhodnutí

z jakýchkoli důvodů. Zúčastněná osoba na tomto místě podotkla, že věcnou správnost zvoleného řešení není možné ve správním soudnictví přezkoumávat. Co se správního uvážení týče, Úřad v daném případě neuplatňoval správní uvážení, pouze zkoumal, zda jsou splněny zákonné podmínky pro zrušení patentu. Žalovaný shledal, že podmínky pro zrušení patentu jsou splněny, řádně své rozhodnutí odůvodnil a správnímu soudu nepřísluší zkoumat, zda zrušený patent splňuje či nespĺňuje podmínky patentovatelnosti, protože se nejedná o právní, ale o odbornou otázku, jejíž řešení náleží do kompetence Úřadu.

V daném případě bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí a ani právní posouzení skutkových okolností orgánem rozhodujícím o rozkladu neznamenal zásadní obrat proti právnímu názoru vyjádřenému v prvostupňovém rozhodnutí. Tvzení o překvapivosti napadeného rozhodnutí proto osoba zúčastněná na řízení považuje za účelové a neopodstatněné.

V doplňujícím vyjádření ze dne 16.9.2013 osoba zúčastněná na řízení upozornila na to, že se jedná o krajně spekulativní patentovou záležitost, která vznikla v době privatizace společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. Žalobce si dle tvzení osoby zúčastněné na řízení zřejmě sliboval, že v době, kdy probíhala jednání a byly uzavírány smlouvy se současným majoritním akcionářem, skupinou Telefonica, bude vhodná doba prostřednictvím jeho velmi všeobecného patentu znejistit některou ze stran natolik, že bude přístupna jednání o vyrovnání. V rozhodném období se tak dopisy obracel na zúčastněnou osobu, většinového akcionáře i představitele státu (premiéra, ministra financí) se svými údajnými nároky, a hrozil mimo jiné údajnou trestní rovinou věci, pokusem o předběžné opatření zakazující poskytování služby ADSL v ČR a zároveň nabízel svůj patent k odkupu za 1.850.000.000,- Kč (slovy: jednu miliardu osm set padesát milionů korun českých). Po období těchto dopisů pak žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze, kterou se domáhal náhrady škody a vydání bezdůvodného obohacení z důvodu porušování práv k patentu ze strany vedlejšího účastníka a rovněž povinnosti zdržet se poskytování služeb ADSL. Toto řízení již bylo pravomocně skočeno a žalobce v něm v plném rozsahu neuspěl. Pro ilustraci spekulativnosti může sloužit i fakt, že patent žalobce pochází z roku 1998, zatímco z mnoha volně přístupných odborných zdrojů {např. ze stránek mezinárodní vědecké a vzdělávací organizace IEEE - Institute of Electrical and Electronics Engineers, česky Institut pro elektrotechnické a elektronické inženýrství) lze ověřit, že technologie ADSL byla vyvinuta v letech 1990 až 1992 na Stanford University a v Bellových laboratořích. Poprvé standardizována byla v roce 1995 v USA standardem ANSI T1.413-1995 od pracovní skupiny ANSI T1E1.4. Ve stejném roce se pak v USA objevily i první komerční nabídky ADSL. Ve stejném roce bylo také založeno tzv. ADSL Forum (později jen DSL Forum o v současnosti Broadband Forum - neziskové mezinárodní průmyslové konsorcium zaměřené na rozvoj širokopásmových přenosových sítí), usilující o další rozvoj technologií ADSL, resp. nyní DSL. Žalobce se však různými překroucenými argumenty pokoušel naznačit opačnou časovou souslednost - například v žalobě podané k Městskému soudu v Praze o náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení z důvodu porušování práv k patentu ze dne 14.8.2006 první testy technologie ADSL v USA žalobce datoval až na únor roku 1999.

Žalobcova tvzení jsou zcela nekonzistentní. Dokud se mu to hodilo, tvrdil, že ADSL vynalezl. Nyní, protože již jsou jeho původní tvzení ve světle mnoha soudních a správních rozhodnutí i veřejné odborné diskuse prokazatelně neudržitelná, se snaží svá předchozí tvzení bagatelizovat a relativizovat. Žalobce tedy účelově mění svá tvzení podle toho, jak se mu to v tom kterém řízení hodí. Jeho jediným cílem je spekulativní jednání za účelem získání neoprávněného peněžního prospěchu za něco, co nevynalezl a vynalézt ani nemohl.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Právní zástupce žalobce k věci samé uvedl, že skutečností, kterou se žalobce cítí poškozen, je samotný průběh řízení před Úřadem. Ten z neznámých důvodů postupoval velmi rychle a v řízení došlo k porušení rovnosti práv účastníků řízení. Úřad za navrhovatele zrušení patentu sám návrh na zrušení patentu doplnil, a to o důkazy a údaje, které navrhovatel neuvedl. Danou věc Úřad řešil v neobvykle krátké lhůtě. Před skončením lhůty pro podání vyjádření navrhovatele k rozkladu již bylo nařízeno a proběhlo ústní jednání. Bylo to v době letních prázdnin, kdy patentová zástupkyně žalobce navíc byla na dovolené mimo Českou republiku. To vše nasvědčuje možné podjatosti Úřadu. Na konec září toho roku bylo nařízeno ústní jednání v související věci u civilního soudu. Právní zástupce žalobce dále při jednání uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádává se všemi rozkladovými důvody. Zdůraznil rovněž, že napadené rozhodnutí nedává navrhovateli zrušení za pravdu v tom, v čem navrhovatel shledával důvody pro zrušení patentu, a naproti tomu dovozuje, že důvodem pro zrušení patentu je nedostatek vynálezecké činnosti. Pro tento závěr však žalovaný neuvádí dostatek podkladů, a jeho závěr je tak neodůvodněný. Pokud byly pochybnosti o patentovatelnosti předmětného patentu, je třeba poukázat na jeho průmyslovou využitelnost a žalovaným akceptovanou novost. Právní zástupce žalobce konstatoval, že nedokáže svému klientovi vysvětlit, proč Úřad takto rozhodl a proč řízení před Úřadem mělo takový průběh.

Žalovaný při ústním jednání před soudem poukázal na své písemné vyjádření k jednotlivým bodům žaloby. K námitce rychlosti řízení poznamenal, že řízení bylo zahájeno v roce 2007, přičemž souběžně probíhalo určovací řízení, takže nebylo tolik co zkoumat a co by vyžadovalo delší dobu pro posouzení věci. Pokud jde o neúčast patentové zástupkyně žalobce při jednání rozkladové komise, žalovaný vychází z tvrzení pracovníků recepce Úřadu a členů rozkladové komise, kteří uváděli, že patentová zástupkyně do jednací místnosti ani nenahlédla. V rozkladu nebylo uplatněno, že by Úřad rozhodoval nad rámec podaného návrhu. K tomu žalovaný dodal, že Úřad posuzuje návrh podle jeho obsahu. V návrhu byla zahrnuta jednak námitka nedostatku novosti, ale i námitka nedostatku patentovatelnosti z hlediska zřejmosti pohledu odborníka. Řízení, které před Úřadem proběhlo, nebylo nezákonné, ať už z hlediska rychlosti, ale i z hlediska skutečnosti, že toto řízení, tzn. řízení o zrušení patentu, může Úřad zahájit sám z moci úřední.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení při ústním jednání před soudem uvedl, že zástupce žalobce se pokouší vyvolat dojem, že v daném případě žalobce jako poctivý český vynálezce bojuje s nadnárodní hydrou. Tak tomu ale není. Poukazuje na to, že žalobce jednal se zúčastněnou osobou a požadoval částku 1,8 miliardy za užívání svého patentu. Podával žaloby na náhradu škody a činil pokusy zamezit poskytování služby ADSL zúčastněnou osobou. Celé jeho jednání tak působí velmi spekulativně.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě je možné rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto shledal nadbytečným.

Při rozhodování v dané věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 3 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., se patenty udělují na vynálezy, které jsou nové, jsou výsledkem vynálezecké činnosti a jsou průmyslově využitelné.

Podle § 5 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., je vynález nový, není-li součástí stavu techniky.

Podle § 5 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., je stavem techniky vše, k čemu byl předem, od něhož přísluší přihlašovatel právo přednosti (§ 27), umožněn přístup veřejnosti písemně, ústně, využíváním nebo jiným způsobem.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., je vynález výsledkem vynálezecké činnosti, jestliže pro odborníka nevyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky.

Podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., Úřad patent zruší, zjistí-li se dodatečně, že vynález nesplňoval podmínky patentovatelnosti.

Podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona č. 527/1990 Sb., Úřad patent zruší, zjistí-li se dodatečně, že vynález není v patentu popsán tak jasně a úplně, aby jej mohl odborník uskutečnit.

Podle § 23 odst. 3 zákona č. 527/1990 Sb., má zrušení patentu zpětnou účinnost ode dne počátku jeho platnosti.

Podle § 21 odst. 2 vyhlášky č. 550/1990 Sb., návrh musí být věcně odůvodněn a zároveň musí být doloženy nebo navrženy důkazní prostředky.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění (rozhodnutí) se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 152 odst. 1 správního řádu proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad.

Podle § 152 odst. 2 správního řádu o rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu.

Podle § 152 odst. 3 správního řádu návrh na rozhodnutí podle odstavce 2 předkládá ministrovi nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozkladová komise.

Rozkladová komise má nejméně 5 členů. Předsedu a ostatní členy rozkladové komise jmenuje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Většinu členů rozkladové komise tvoří odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu. Ustanovení § 14 a 134 platí obdobně s tím, že rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud předně neshledal opodstatněnými námitky, jimiž žalobce brojí proti údajné podjatosti žalovaného, resp. členů rozkladové komise, kteří se na rozhodování v dané věci podíleli.

Ze skutečnosti, že předseda Úřadu o žalobcově rozkladu rozhodl ve velmi krátké lhůtě, nelze v žádném případě dovozovat neobjektivnost správního řízení či podjatost úředních osob podílejících se bezprostředně na výkonu pravomoci správního orgánu. Jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů je zásada rychlosti řízení, která je zakotvena v § 6 odst. 1 správního řádu. Podle zmíněného ustanovení, které dopadá též na postup žalovaného v řízení o návrhu na zrušení patentu, jsou správní orgány povinny vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. K zásahu do práva žalobce na včasné vyřízení věci by došlo v případě, pokud by řízení o rozkladu trvalo neúměrně dlouho. Jestliže však předseda Úřadu rozhodl o rozkladu v „rekordně“ krátké době jednoho měsíce od doručení jeho odůvodnění, znamená to jen tolik, že postupoval v souladu s výše zmíněnou zásadou rychlosti řízení, a tedy i v souladu se zákonem. Tímto postupem nemohl být žalobce nijak zkrácen na svých právech.

Délku řízení o rozkladu v nyní projednávané věci a v jiných, žalobcem blíže nespecifikovaných věcech, nelze vzájemně poměřovat a z jejich rozdílu usuzovat na nestandardní průběh toho kterého řízení. Z rychlého „vyřízení věci“ orgánem rozhodujícím o rozkladu lze usuzovat pouze na to, že se mu daná věc jevila méně složitá než jiné případy, k jejichž vyřízení potřeboval delší dobu.

Podjatost žalovaného, resp. členů rozkladové komise, nezakládá ani skutečnost, že ústní jednání před odbornou rozkladovou komisí se konalo dne 9.9.2010, kdy ještě navrhovateli běžela Úřadem stanovená lhůta k vyjádření k rozkladu. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že Úřad přípisem ze dne 26.8.2010 nařídil ústní jednání rozkladové komise na den 9.9.2010 v 10,00 hod., a jiným přípisem ze dne 26.8.2010 postoupil navrhovateli rozklad k vyjádření, ke kterému zároveň navrhovateli stanovil lhůtu do 27.9.2010. Je však třeba zdůraznit, že ústní jednání před rozkladovou komisí a vyjádření navrhovatele k rozkladu jsou na sobě nezávislé a vzájemně se nepodmiňují. Navrhovatel se měl vyjádřit k rozkladu, který mu byl (včetně doplnění) Úřadem zaslán, a tento procesní úkon mohl realizovat bez toho, aniž by se ústní jednání před rozkladovou komisí vůbec konalo. Předmětem vyjádření navrhovatele měly být skutečnosti obsažené v samotném rozkladu, který již měl k dispozici. Na druhou stranu konání ústního jednání před rozkladovou komisí nebylo podmíněno předchozím vyjádřením navrhovatele k rozkladu – toto vyjádření mohlo být podáno i po proběhnuvším ústním jednání. Za podstatné v této souvislosti soud považuje především to, že nařízením ústního jednání před rozkladovou komisí na den, kdy ještě běžela navrhovateli Úřadem stanovená lhůta k vyjádření k rozkladu, nemohl být žalobce zkrácen na svých procesních právech, protože jeho se lhůta stanovená navrhovateli k vyjádření k rozkladu nijak netýkala.

Konstatování žalobce, že jeho patentová zástupkyně požádala Úřad o odročení nařízeného ústního jednání, a protože její žádosti nebylo vyhověno, předčasně se vrátila z dovolené a následně vznesla proti postupu Úřadu stížnost a zároveň námitku podjatosti členů komise, je toliko líčením skutkových okolností týkajících se průběhu daného řízení a nikoliv relevantní žalobní námitkou, z níž by bylo patrné, z jakých skutkových či právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s.).

Presvědčení žalobce o „zjevném neoficiálním kontaktu navrhovatele výmazu s Úřadem“ je ničím neprokázaným tvrzením. Žalobce toto své přesvědčení odvíjí z výše popsaného časového sledu úkonů odborné komise, z něhož dovozuje, že pracovníci Úřadu museli mít již při nařizování ústního jednání informaci o tom, že navrhovatel nevyužije (celou) lhůtu k vyjádření k rozkladu. Jak již ale bylo soudem uvedeno shora, konání ústního jednání rozkladové komise nebylo podmíněno podáním vyjádření navrhovatele k rozkladu, z čehož vyplývá, že lhůta, ve které bylo ústní jednání před rozkladovou komisí nařízeno, nikterak nesouvisela se lhůtou stanovenou navrhovateli k vyjádření k rozkladu. Pokud tedy bylo ústní jednání před rozkladovou komisí nařízeno na den, který předcházел uplynutí lhůty stanovené navrhovateli k vyjádření k rozkladu, nelze z toho usuzovat na existenci „zjevného neoficiálního kontaktu navrhovatele výmazu s Úřadem,“ jak to činí žalobce.

To, že usnesení, kterým předseda Úřadu nevyhověl žalobcově námitce podjatosti členů rozkladové komise, bylo na podatelnu Úřadu za účelem jeho následného doručení žalobci předáno dne 9.9.2010 v 16 hod., tedy až poté, co ústní jednání za účasti členů rozkladové komise, proti nimž námitka směřovala, fakticky proběhlo, nepovažuje soud – na rozdíl od žalobce – za nikterak podstatné. Podstatná je především ta skutečnost, že předseda Úřadu zmíněným usnesením žalobcově námitce podjatosti nevyhověl a že členové rozkladové komise byli s obsahem uvedeného rozhodnutí v době konání ústního jednání dne 9.9.2010 seznámeni. Při ústním jednání bylo předmětné usnesení předsedy Úřadu krátkou cestou doručeno zástupci navrhovatele, o čemž svědčí záznam z jednání odborné (rozkladové) komise, z čehož je nade vší pochybnost zřejmé, že členové rozkladové komise měli uvedené usnesení k dispozici (jinak by ho nemohli předat zástupci navrhovatele) a znali jeho obsah. Tomu, aby se rozkladová komise i nadále podílela na řízení ve stejném složení, tak nic nebránilo. Důvodem předání stejnopisu zmíněného usnesení na podatelnu Úřadu za účelem jeho doručení žalobci po skončení ústního jednání rozkladové komise byla neúčast žalobce a jeho patentové zástupkyně při jednání. Pokud by se některý z nich k ústnímu jednání dostavil, bylo by jim toto rozhodnutí doručeno, stejně jako bylo doručeno navrhovateli.

Patentová zástupkyně žalobce se nemohla důvodně domnívat, že ústní jednání před rozkladovou komisí dne 9.9.2010 zřejmě neproběhne, neboť dne 3.9.2010 byla přípisem Úřadu ze dne 2.9.2010 vyrozuměna o tom, že předmětné ústní jednání se bude konat tak, jak bylo nařízeno, tedy dne 9.9.2010 od 10,00 hod. O konání ústního jednání ve stanoveném termínu pak byla na základě svého telefonického dotazu ujistěna pracovníci Úřadu i dne 9.9.2010 v cca 9,15 hod., o čemž svědčí záznam z předmětného telefonického jednání, který je obsahem spisového materiálu. Žalobce dále tvrdí, že se jeho patentová zástupkyně kvůli dopravnímu kolapsu dne 9.9.2010 do sídla Úřadu dostavila s hodinovým zpožděním, avšak jednání již bylo skončeno a v jednací síni nikdo nebyl. Toto tvrzení je však pravdivé jen zčásti. Z protokolu (záznamu) o jednání rozkladové komise podepsaného členy rozkladové komise a zástupcem navrhovatele vyplývá, že jednání komise bylo zahájeno v 10,00 hod., a skončeno v 11,45 hod. Patentové zástupkyni žalobce tedy ani její pozdní dostavení se do budovy Úřadu (i v e-mailovém podání ze dne 12.9.2010 patentová zástupkyně uvádí, že na Úřad dorazila v 11 hodin) nebránilo v tom, aby se ústního jednání před rozkladovou komisí,

kteří v té době stále probíhalo, zúčastnila a přednesla žalobcovo stanovisko k věci samé. Pokud tak neučinila, jde tato skutečnost k tíži samotného žalobce, jemuž v osobní účasti u ústního jednání před rozkladovou komisí nic nebránilo. S přihlédnutím k výše uvedenému nemůže žalobce s úspěchem namítat, že „konalo-li by se řádně ústní jednání, o které tolik usiloval, nezávislou odbornou komisí bynepochybně přesvědčil.“

Na tomto místě soud považuje za potřebné přitakat důvodům, pro které předseda Úřadu usnesením ze dne 8.9.2010 nevyhověl žalobcově námitce podjatosti členů rozkladové komise. V odůvodnění tohoto usnesení předseda Úřadu mj. uvedl, že namítající (žalobce) neuvedl, „který z členů rozkladové komise je podjatý a zejména jak lze u každého jednotlivého člena této komise dovodit jeho vztah k projednávané věci, resp. k navrhovateli zrušení patentu,“ přičemž zároveň konstatoval, že „k vyloučení z důvodu podjatosti je v každém konkrétním případě třeba prokázat určitý konkrétní zájem, a to pozitivní nebo negativní, úřední osoby na výsledku řízení, pro který lze o její podjatosti pochybovat, a faktickou možnost ovlivnit řízení. Takový zájem na výsledku řízení však namítající/majitel patentu neuvádí.“ Soud má ve shodě s právě citovaným názorem předsedy Úřadu za to, že žalobce skutečně v průběhu celého řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, a stejně tak ani v rámci přezkumného soudního řízení neuvedl (a také ničím neprokázal), v čem spočívá zájem jednotlivých členů rozkladové komise na výsledku daného řízení. Z výše popsaných důvodů nelze na poměr členů rozkladové komise k dané věci či k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům usuzovat z pouhého faktu krátké doby trvání řízení o rozkladu či z nařízení ústního jednání před rozkladovou komisí na den, který předcházela uplynutí lhůty stanovené navrhovateli k vyjádření k rozkladu. Žalobcově námitce, že skutečnosti jím uvedené v žalobě nelze ve vzájemné logické vazbě vyložit jinak, než že zde objektivně existují okolnosti, s ohledem na které lze mít o nepodjatosti členů rozkladové komise důvodné pochybnosti, tedy soud nepřisvědčil.

Námitku vytýkající žalovanému, že nad rámec návrhu nepřipustně rozšířil argumentaci navrhovatele o další důvod pro zrušení předmětného patentu, kterým je nedostatek vynálezecké činnosti, soud rovněž neshledal opodstatněnou. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí stojí na závěru, že patent má být zrušen právě pro údajný nedostatek vynálezecké činnosti. Návrh na zrušení patentu z důvodu nedostatku vynálezecké činnosti však nebyl vůbec věcně odůvodněn a k této části návrhu nebyly doloženy ani navrženy žádné důkazní prostředky. Úřad se tedy dle mínění žalobce touto částí návrhu neměl vůbec zabývat a neměl právo sám doplňovat argumentaci navrhovatele tím, že zkombinoval dokumenty D3 a D5 uvedené v návrhu na zrušení, čímž dospěl k závěru o nedostatku vynálezecké činnosti. Jestliže tak učinil, opustil svou pozici nezávislého arbitra a zásadně narušil rovnost účastníků řízení.

Ve vztahu k těmto žalobním argumentům soud předně považuje za nutné zdůraznit, že řízení o zrušení patentu není striktně návrhovým řízením. Z poměrně kusé úpravy obsažené v § 23 zákona č. 527/1990 Sb., ve spojení s § 21 vyhlášky č. 550/1990 Sb., nelze dovodit, že by Úřad nemohl již udělený patent na vynález zrušit z úřední povinnosti, jestliže dodatečně zjistí, že je dán některý ze zákonem stanovených důvodů pro zrušení patentu. Toliko v případě důvodu pro zrušení patentu uvedeného v § 23 odst. 1 písm. d/ zákona č. 527/1990 Sb., tj. v případě zjištění, že majitel patentu na něj nemá právo podle § 8, zákon výslovně stanoví, že zrušení Úřad provede *na návrh* oprávněné osoby. Z možnosti Úřadu zahájit a vést řízení o zrušení patentu *ex offio*, kterou zákon nevylučuje, pak implicitně vyplývá rovněž oprávnění správního orgánu vyhledat a shromáždit důkazy, které prokazují existenci důvodu pro zrušení patentu.

Ani v případě, že řízení o zrušení patentu bylo zahájeno na návrh, nemůže být Úřadu upřena možnost přihlédnout při rozhodování ve věci samé k případným dalším, navrhovatelem buď vůbec netvrzeným, nebo sice tvrzeným, avšak blíže nekonkretizovaným důvodům pro zrušení patentu, které v průběhu řízení vyjdou najevo, a k důkazním prostředkům, které takový důvod prokazují a které buď Úřadu předložil sám navrhovatel, nebo které si Úřad opatřil z vlastní iniciativy. Má-li Úřad tuto možnost v řízení o zrušení patentu vedeném z úřední povinnosti, musí jí mít i v rámci řízení návrhového. Opačný závěr by byl v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení (nedávalo by smysl, aby Úřad po zjištění, že existuje jiný než navrhovatelem tvrzený důvod pro zrušení patentu, k němuž dospěje v rámci návrhového řízení, návrh na zrušení patentu nejprve zamítl a následně zahájil ex offio nové řízení o zrušení patentu pro tento jím zjištěný důvod) a ve svém důsledku by výše zmíněnou pravomoc Úřadu zrušit patent na vynález z úřední povinnosti zcela popíral. Není tedy pravdou, že by Úřad v řízení o zrušení patentu vystupoval v pozici „nezávislého arbitra“, jehož výhradním úkolem je posoudit oprávněnost tvrzení účastníků řízení a který se nesmí zabývat existencí důvodů pro zrušení patentu z jiných, navrhovatelem blíže neuváděných hledisek, jak se mylně domnívá žalobce.

V souzené věci žalobce sám připouští, že součástí návrhu na zrušení patentu bylo i tvrzení navrhovatele o tom, že vynález nesplňuje podmínky patentovatelnosti, protože řešení chráněné patentem není výsledkem vynálezecké činnosti. Navrhovatel tedy v návrhu výslovně namítal nedostatek vynálezecké činnosti, a přestože toto své tvrzení blíže nerozvedl, Úřad mohl, a to i v rámci návrhového řízení, existenci tohoto důvodu pro zrušení patentu posoudit (viz výše). Nebránilo mu v tom ani ustanovení § 21 odst. 2 vyhlášky č. 550/1990 Sb., podle kterého návrh na zrušení patentu musí být věcně odůvodněn a zároveň musí být doloženy nebo navrženy důkazní prostředky. Zmíněné ustanovení totiž „pouze“ upravuje náležitosti, které musí obsahovat návrh na zrušení patentu, aby na jeho základě bylo možné zahájit řízení o zrušení patentu, nezakazuje však správnímu orgánu přihlížet k dalším skutečnostem vztahujícím se k věci samé, které v návrhu nebyly uvedeny, či opatřit si pro rozhodnutí ve věci samé i jiné důkazy než ty, které v návrhu označil navrhovatel. Řízení o zrušení patentu se z tohoto pohledu zásadním způsobem liší například od řízení o námitkách proti zápisu ochranné známky do rejstříku, ve kterém je Úřad vázán uplatněnými námitkami a navíc přísnou koncentrační zásadou zakotvenou v § 25 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, podle které nemůže přihlížet k doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě stanovené zákonem.

Návrh na zrušení patentu podaný v souzené věci navrhovatelem náležitosti uvedené v § 21 odst. 2 vyhlášky č. 550/1990 Sb., obsahoval, a tudíž bylo možné na jeho základě řízení o zrušení patentu zahájit. V zahájeném řízení však Úřad nebyl nikterak vázán rozsahem důvodů, které navrhovatel označil či konkretizoval ve svém návrhu, ani jím označenými důkazy, a proto skutečnost, že v rámci řízení zahájeného na základě tohoto návrhu a po posouzení navrhovatelem předložených důkazů přisvědčil (blíže nekonkretizovanému) tvrzení navrhovatele o nedostatku vynálezecké činnosti, nelze označit za porušení rovnosti účastníků řízení.

Nutno dodat, že Úřad, stejně jako orgán rozhodující o rozkladu, věc posuzoval na základě navrhovatelem označených listinných důkazů, jejichž okruh nijak nerozšiřoval. Ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, které podle § 63 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., platí i pro řízení o zrušení patentu podle tohoto zákona, Úřadu přiznává oprávnění (a současně ukládá povinnost) hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy a *přitom pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo*. Jestliže tedy Úřad na základě posouzení

navrhovatelem předložených dokumentů D3 a D5 zjistil, že tyto důkazy ve vzájemné souvislosti prokazují nedostatek vynálezecké činnosti, a tedy nesplnění jedné z podmínek patentovatelnosti vynálezu, postupoval v souladu se zákonem, jestliže předmětný patent podle § 23 odst. 1 písm. a/ zákona č. 527/1990 Sb., zrušil.

Soud tedy přisvědčil názoru žalovaného, že není rozhodující, zda navrhovatel své v návrhu obsažené tvrzení o nedostatku vynálezecké činnosti blíže rozvedl a zdůvodnil či nikoliv, jestliže existence tohoto důvodu pro zrušení předmětného patentu vyplývá z předložených a správním orgánem hodnocených důkazů.

Porušení rovnosti účastníků řízení nelze spatřovat ani v tom, že Úřad si nahlédnutím do veřejně přístupného internetového archivu na stránkách www.archive.org opatřil údaj o datu zveřejnění dokumentu D5. Z hlediska výsledku řízení a též z hlediska zachování nestrannosti správního orgánu bylo zcela nerozhodné, zda si chybějící a pro posouzení věci potřebný údaj o datu zveřejnění dokumentu D5 opatří sám Úřad či zda k jeho sdělení vyzve navrhovatele. Tím, že Úřad zvolil první, evidentně snadnou a rychlou variantu, pouze řízení urychlil a nijak tím nezasáhl do procesních práv žalobce. Nejednalo se přitom o vyhledání nového důkazu, jak tvrdí žalobce, ale o zjištění údaje vztahujícího se k důkazu, který byl již dříve Úřadu předložen. I kdyby si však Úřad pro posouzení věci opatřil další, navrhovatelem neoznačené důkazy, k čemuž v souzené věci nedošlo, jednalo by se z jeho strany o pochybení, neboť, jak již bylo soudem uvedeno shora, nebyl v řízení vázán navrhovatelem označenými důkazy.

Soud na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, pokud jde o právní závěr žalovaného o nedostatku vynálezecké činnosti jako důvodu pro zrušení předmětného patentu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí má dle náhledu soudu všechny náležitosti vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z něj lze seznat, z jakých podkladů správní orgán při jeho vydání vycházel, a obsahuje též srozumitelné vyličení úvah, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikoval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je též zřejmé, jakým způsobem se správní orgán vypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem v rozkladu, zejména pak se znaleckým posudkem č. 2290/2010 znalce Prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc. (dále jen „znalecký posudek č. 2290/2010“), jehož se žalobce v rozkladu dovolával.

Soud na tomto místě podotýká, že žalobce v žalobě nespecifikoval, se kterými jeho námitkami obsaženými v rozkladu se orgán rozhodující o rozkladu nevypořádal. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat také žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením *konkrétních žalobních bodů* (námitky) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Nekonkrétnost žalobní námítky spočívající v tom, že žalobce nespecifikoval, se kterými jeho námitkami se orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí nevypořádal, brání tomu, aby se jí soud blíže zabýval.

Za konkrétní žalobní námitky, na jejichž základě by soud mohl a měl posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem, nelze považovat ani žalobcovu citaci zásad publikovaných v odborné literatuře (žalobce na straně 6 žaloby odkazuje na publikaci autorů Horáček, Čada, Hajn: *Práva průmyslového vlastnictví*, Praha, C.H.Beck 2005), s nimiž se údajně žalovaným provedené hodnocení vynálezecké činnosti žalobce neslučuje. Pouhá citace výňatků z odborné literatury, které se týkají hodnocení kritéria vynálezecké činnosti, bez toho, aniž by žalobce uvedl, z jakých konkrétních okolností daného případu dovozuje, že teoretické argumenty obsažené v citovaných pasážích je nutno vztáhnout i na vynález chráněný předmětným patentem, k vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepostačuje. Soudu nepřísluší, aby za žalobce sám domýšlel, zda i v projednávané věci existovala *dlouho před podáním patentové přihlášky objektivní možnost navrhnout takové řešení, protože již dávno byly známy všechny nezbytné předpoklady pro zdánlivě zřejmý závěr, který ale nikdo nenavrhl*, zda předmětný vynález skutečně *vykazuje technickou výhodu, která je nová a překvapí*, zda *rešerší nalezené materiály byly nalezeny jenom proto, že je spojovaly znaky řešení v patentové přihlášce nárokové, nebo zda známé znaky žalobcova vynálezu vytvářejí vzájemně se podporující účinky v takové míře, že je dosaženo nového technického výsledku* atd., a aby z vlastní iniciativy vyhledával a prováděl důkazy, které by byly s to tato tvrzení prokázat. Takový postup by zcela popíral výše zmíněnou dispoziční zásadu, kterou je přezkumné řízení soudní ovládáno. Absence vyličení konkrétních skutkových okolností, z nichž by vyplývalo, že žalobcem citované teoretické zásady formulované v odborné literatuře dopadají i na vynález chráněný předmětným patentem, tedy znemožňuje, aby soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí k těmto samotným „publikovaným zásadám“ přihlížel.

Neopodstatněná je rovněž žalobní námitka, že odborník by ani při kombinaci dokumentů D3 a D5 nenalezl dostatek údajů pro přidání znaků „data se přenášejí řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu“ a „telefonní ústředna řízeně komutuje datové okruhy“ k řešení známému dle dokumentu D3. Jak uvedl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí o zrušení předmětného patentu, z dokumentu D3 lze seznat, že data mezi koncovými zařízeními (účastníky) jsou přenášena v obou směrech přes telefonní ústřednu, a stejně tak lze z tohoto dokumentu seznat, že datový spoj je vytvořen pomocí datových okruhů, součástí spoje může být ústředna a datové okruhy mohou být komutovány, z čehož vyplývá, že ústředna může datové okruhy i řízeně komutovat. Orgán rozhodující o rozkladu tomuto posouzení přisvědčil s tím, že řízená komutace datových okruhů nemůže být prováděna na straně koncových zařízení. V této souvislosti považuje soud za vhodné poznamenat, že se závěrem správního orgánu, že odborník je schopen dovodit, že ústřednou související s telefonní sítí může být právě telefonní ústředna, žalobce v žalobě výslovně souhlasil. Správní orgán I. stupně dále připustil, že v dokumentu D3 není přímo zmíněna možnost přenášet data řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu, tento znak však našel v dokumentu D5 zmiňujícím standardy a doporučení pro technologii ADSL, které byly veřejnosti zpřístupněny již v prosinci 1997. Ze samotné podstaty technologie ADSL, která je tzv. asymetrickým připojením, kdy rychlost přenosu je řízena tak, že od uživatele je rychlost nižší a naopak směrem k němu od Internetu vyšší, a kdy uživatel sice iniciuje požadavek připojení k datové síti, ale data jsou poskytována poskytovatelem, tedy druhým účastníkem v přenosu dat, správní orgán I. stupně dovodil, že se v takovém případě nutně jedná o přenos dat řízený druhým účastníkem. Orgán rozhodující o rozkladu k tomu v napadeném rozhodnutí dodal, že asymetrické pojetí poskytovaných přenosových rychlostí (pro různé objemy přenášených dat od uživatele k poskytovateli a naopak) vychází z klasického provozu pro přenos dat v datových sítích, zejména při připojení na Internet, a na

základě toho konstatoval, že řízený přenos různých objemů dat v datových sítích je v telekomunikačních technologiích známou skutečností.

Výše uvedené závěry žalovaného, které jsou srozumitelné a logické a s nimiž se soud ztotožňuje, prokazují nedůvodnost žalobcovy námítky, že ani kombinací dokumentů D3 a D5 by odborník nenalezl dostatek údajů pro přidání znaků „data se přenášejí řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu“ a „telefonní ústředna řízeně komutuje datové okruhy“ k řešení uvedenému v dokumentu D3.

Skutečnost, že v dokumentu D3 jsou datové přenosy v hostitelských sítích na principu komutace okruhů označeny za toliko nouzové řešení mající řadu nedostatků, je pro posouzení věci nepodstatná, protože nikterak nezpochybňuje klíčový závěr správního orgánu, že na základě znalostí informací a řešení obsažených v dokumentech D3 a D5 je pro odborníka v daném oboru způsob přenosu dat popsáný v patentovém nároku č. 1 a zařízení pro provádění takového způsobu přenosu dat definované v patentovém nároku č. 2 řešením, které zřejmým způsobem vyplývá z doloženého stavu techniky. To, že dokument D3 označuje datové přenosy v hostitelských sítích na principu komutace okruhů za nouzové řešení s řadou nedostatků, dle náhledu soudu nikterak nevyvrací závěr o zřejmosti takového řešení datových přenosů pro odborníka, ale naopak zřejmost takového řešení (i jeho možných nedostatků) prokazuje.

Existenci znaku spočívajícího v možnosti přenášet data řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu správní orgány dovodily ze *samotné podstaty technologie ADSL*, jejíž standardy a současně doporučení pro tuto technologii obsahuje dokument D5. Námítka žalobce, že modely 1.0 a 2.0 uvedené v dokumentu D5 nevypovídají vůbec nic o přenosu dat, již z tohoto důvodu nemůže obstát. Navíc se jedná o ničím nepodloženou argumentaci, protože zmíněné modely v uvedeném dokumentu nepochybně znázorňují a popisují, jakým způsobem (prostřednictvím jakých technických zařízení) jsou data v rámci technologie ADSL přenášena.

Není pravdou, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje žádný konkrétní závěr či úvahu správního orgánu, kterou by byly vyvráceny závěry znaleckého posudku č. 2290/2010. Jak je patrné z napadeného rozhodnutí, jehož odůvodnění bylo podrobně citováno shora, orgán rozhodující o rozkladu na uvedený znalecký posudek reagoval a uvedl, z jakých důvodů se s jeho závěry neztotožnil. Konstatoval přitom, že znalecký posudek při posuzování podmínky vynálezecké činnosti vychází z předpokladu, že odborník nemá v obecné rovině žádné odborné zkušenosti či dovednosti, a je tak schopen v zásadě pouze kombinovat v dané věci namítané dokumenty, aniž by dokázal učinit vlastní úsudek v širších souvislostech, zejména uvážít, že ústředna související s telefonní sítí může být telefonní ústředna, že právě ústředna díky technickým prostředkům by mohla být předurčena pro komutaci datových okruhů, a že i když se komutace datových kruhů jeví pro některá řešení jako nevýhodná, může být v jiných případech využitelná. Orgán rozhodující o rozkladu též znalci vytkl, že se v posudku nevyjádřil k samotné podstatě technologie ADSL, která je zakomponována již v jejím anglickém názvu „Asymmetric Digital Subscriber Line“ a vyznačuje se asymetrickým připojením.

Soud tento způsob, jakým se orgán rozhodující o rozkladu vypořádal se závěry znaleckého posudku č. 2290/2010, považuje v dané věci za postačující. Uvedené hodnocení znaleckého posudku je totiž třeba vnímat ve spojitosti s předchozími úvahami a závěry o nedostatku vynálezecké činnosti žalobce, k nimž správní orgán dospěl posouzením

dokumentů D3 a D5. Závěr správního orgánu, že odborník je schopen uvážit, že ústřednou související s telefonní sítí může být telefonní ústředna, nezpochybňuje ani žalobce. Jak již bylo uvedeno shora, soud přisvědčil i dalším závěrům, k nimž správní orgán dospěl při posouzení dokumentů D3 a D5 a které jsou znaleckým posudkem zpochybňovány, a sice že při znalosti informací a řešení obsažených v dokumentech D3 a D5 je pro odborníka v daném oboru způsob přenosu dat, při kterém se data přenášejí řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu, přičemž datové okruhy jsou řízeně komutovány prostřednictvím telefonní ústředny, řešením, které zřejmým způsobem vyplývá z doloženého stavu techniky.

Orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí znalci důvodně vytkl, že pochybil, jestliže se ve znaleckém posudku č. 2290/2010 vůbec nevyjádřil k samotné podstatě technologie ADSL. Závěr o existenci znaku spočívajícího v možnosti přenášet data řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu totiž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zbudoval právě na rozboru podstaty technologie ADSL, k níž se upíná dokument D5. Hodlal-li znalec tento závěr účinně zpochybnit, měl se touto otázkou náležitě zabývat a zdůvodnit, proč nesouhlasí s konkrétním závěrem správního orgánu, že ze samotné podstaty technologie ADSL (k níž se vztahuje dokument D5 a která byla prokazatelně známa před datem práva přednosti napadeného patentu), vyplývá, že se jedná o asymetrický přenos dat řízený druhým účastníkem. Protože tak neučinil, orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí přílehavě poznamenal, že „tato skutečnost, resp. podstata předmětné technologie a její souvislost s předmětem napadeného patentu, je ve znaleckém posudku č. 2290/2010 zcela opomenuta.“

Soud shledal neopodstatněnou také žalobní námitku vytykající žalovanému, že argumentaci znalce v otázce hodnocení dokumentů D3 a D5 odmítl s plytkým a nijak nepodloženým konstatováním, že posudek vychází z předpokladu, že odborník nemá v obecné rovině žádné odborné zkušenosti, a je tak schopen pouze kombinovat v dané věci namítané dokumenty, aniž by si dokázal učinit vlastní úsudek. Ve vztahu k této námitce soud předně považuje za potřebné uvést, že žalobcova citace „plytkého a nijak nepodloženého konstatování“ žalovaného, jež se vztahuje ke znaleckému posudku, je neúplná, neboť žalovaný v rámci své argumentace konkretizoval, o jakých skutečnostech vyplývajících zřejmým způsobem ze stavu techniky popsaného v dokumentech D3 a D5 si je odborník v dané oblasti nutně schopen učinit úsudek („... zejména uvážit, že ústředna související s telefonní sítí může být telefonní ústředna, že právě ústředna díky technickým prostředkům by mohla být předurčena pro komutaci datových okruhů, a že i když se komutace datových kruhů jeví pro některá řešení jako nevýhodná, může být v jiných případech využitelná.“). Tvrzení žalobce, že toto konstatování žalovaného v sobě obsahuje dílčí závěr o tom, že pouhou kombinací namítaných dokumentů nelze dospět k chráněnému řešení a že k dosažení tohoto řešení je tedy třeba vlastní duševní tvůrčí činnosti, je do značné míry dezinterpretací závěrů správního orgánu. Správní orgány obou stupňů nikdy netvrdily, že znaky popsané v patentových nárocích č. 1 a č. 2. nejsou obsaženy v namítaných dokumentech D3 a D5, resp. že je z těchto dokumentů v jejich vzájemné kombinaci nelze dovodit. Je tomu právě naopak. Jak správní orgán I. stupně, tak i orgán rozhodující o rozkladu posouzením uvedených dokumentů v jejich vzájemné kombinaci zjistil, že odborník by v nich našel dostatek údajů o všech znacích popsaných v patentových nárocích č. 1 a č. 2, tedy i o žalobcem zpochybňovaných znacích spočívajících v tom, že data jsou přenášena řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu a že datové okruhy řízeně komutuje právě telefonní ústředna. Je samozřejmé, že i ke zkombinování - vzájemnému propojení - znaků určitého technického řešení je třeba určité tvůrčí duševní činnosti, neboť je třeba přinejmenším zvážit, zda jednotlivé znaky a prvky technického řešení týkající se

elektronického přenosu dat popsané v jednotlivých dokumentech spolu souvisí, zda je možné je vzájemně kombinovat a jakým způsobem, nebo zda lze pod obecnější pojem užitý v některém dokumentu při popisu technického řešení podřadit pojem konkrétního významu tak, aby odpovídal povaze daného technického řešení (ústředna - telefonní ústředna). V souzené věci nicméně správní orgán dovodil, že pro odborníka (o němž se předpokládá, že je to profesionál, který má všeobecné poznatky a znalosti daném v oboru, má přístup ke všemu, co tvoří stav techniky a má k dispozici prostředky a schopnosti pro rutinní způsob postupu v experimentální práci, který ještě nelze považovat za vynálezeckou činnost) způsob přenosu dat a zařízení pro provádění tohoto způsobu přenosu dat, které jsou popsány v patentových nárocích č. 1 a č. 2, vyplývají zřejmým způsobem z doloženého stavu techniky, a nevyžadují tudíž vynálezeckou činnost. Správní orgán k tomuto závěru nepochybně dospěl na základě zjištění, že technologie ADSL spočívající rovněž na *řízeném přenosu dat*, jejíž standardy zmiňuje dokument D5, je v telekomunikačních technologiích známou skutečností, a odborníkovi tedy musí být základní principy této technologie přenosu dat (tedy i možnost řízeného přenosu dat) známy. Pokud jde o další znaky způsobu přenosu dat uvedené v patentovém nároku č. 1, také ty pro odborníka nutně zřejmým způsobem vyplývají z doloženého stavu techniky, protože všechny lze seznat z dokumentu D3, který je výňatkem z odborné publikace zabývající se digitální telekomunikační technikou, v němž jsou mj. popisovány principy způsobu přenosu dat, zařízení využívaná k tomuto přenosu, jakož i různé formy provedení datových okruhů. I znalost těchto informací se u odborníka v oboru digitální telekomunikační techniky předpokládá.

V souzené věci správní orgán nikterak nepochybil, když při hodnocení vynálezecké činnosti žalobce rozhodný stav techniky určil na základě kombinace více namítaných dokumentů. Ostatně i Evropský patentový úřad připouští, aby stav techniky pro účely posouzení vynálezecké činnosti byl určen na základě více než jednoho dokumentu, pokud tyto dokumenty nejsou rozporné, což dokumenty D3 a D5 nebyly (viz např. rozhodnutí ze dne 27.6.1990, T 176/89, nebo ze dne 3.2.2005, T 1212/01).

S ohledem na výše uvedené soudu nezbylo než přisvědčit klíčovému závěru žalovaného, že způsob přenosu dat dle patentového nároku č. 1 a zařízení pro provádění tohoto způsobu popsané v patentovém nároku č. 2 nemohou být výsledkem vynálezecké činnosti, neboť pro odborníka v daném oboru toto řešení *zřejmým způsobem* vyplývá ze stavu techniky dokládaného dokumenty D3 a D5.

Protože se v souzené věci nejednalo o případ, kdy by panovala pochybnost o zřejmosti daného technického řešení pro odborníka, nebylo důvodu k aplikaci žalobcem zmiňované zásady presumpce nezřejmosti při hodnocení vynálezecké činnosti.

Poukaz žalobce na komerční úspěch patentovaného řešení, jeho všeobecně známé technické výhody, průmyslovou využitelnost či žalovaným akceptovanou novost předmětného vynálezu nemůže zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Důvodem zrušení předmětného patentu bylo zjištění Úřadu, že patentem chráněný vynález nebyl výsledkem vynálezecké činnosti, nikoliv zjištění o nenovosti vynálezu či nedostatku jeho průmyslové využitelnosti. Vedle novosti a průmyslové využitelnosti vynálezu, která v dané věci nebyla Úřadem zpochybněna, je samostatnou obligatorní podmínkou patentovatelnosti vynálezu ve smyslu § 3 odst. 1 ve spojení s § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., též skutečnost, že vynález je výsledkem vynálezecké činnosti. Dodatečné zjištění Úřadu, že vynález chráněný patentem tuto podmínku patentovatelnosti nesplňuje, je samo o sobě dostatečným důvodem pro rozhodnutí o jeho zrušení. Jinak řečeno, ani prokázaná novost či průmyslová využitelnost

vynálezu nemůže nahradit a zhojit nedostatek podmínky jeho patentovatelnosti spočívající v tom, že se ve skutečnosti nejedná o výsledek vynálezecké činnosti. Namítaný komerční úspěch patentovaného řešení, stejně jako jeho údajně „všeobecně známé technické výhody“, pak vůbec nejsou zákonnými hledisky pro posouzení toho, zda je vynález výsledkem vynálezecké činnosti. Díkce ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 527/1990 jednoznačně stanoví, že vynález je výsledkem vynálezecké činnosti, jestliže pro odborníka nevyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky. Případný komerční úspěch vynálezu či jeho technická výhodnost souvisejí spíše s otázkou průmyslové využitelnosti vynálezu, nic však nevypovídají o tom, zda dané technické řešení pro odborníka vyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky či nikoliv.

Rozhodnutí o zrušení patentu nemůže být pro žalobce překvapivé. Navrhovatel v návrhu na zrušení patentu mj. namítl i to, že vynález nesplňuje podmínky patentovatelnosti, protože řešení chráněné patentem není výsledkem vynálezecké činnosti. Přestože tuto svou argumentaci v návrhu blíže nekonkretizoval, Úřad byl oprávněn se tímto důvodem pro zrušení patentu, stejně jako případnými dalšími důvody pro zrušení patentu stanovenými zákonem, zabývat (viz výše) a věc z tohoto pohledu posoudit, což také učinil.

Neobstojí ani žalobní námitka, že předmětný patent představuje oproti principům popsaným v dokumentech D3 a D5 novou kvalitu, neboť provedl kombinaci znaků, které ani jeden z těchto dokumentů neobsahuje. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích řádně zdůvodnily, o jaká zjištění opírají závěr, že z informací a řešení popsaných v dokumentech D3 a D5 jsou seznatelné *všechny znaky* uvedené v jednotlivých patentových nárocích předmětného patentu. Žalobce ostatně neuvádí, jaký znak předmětného patentu podle něj není ve správním orgánem posuzované kombinaci dokumentů D3 a D5 obsažen.

Žalobcovo (ničím neprokázané) tvrzení, že celkový účinek kombinace jím užitých znaků je vyšší než prostý součet individuálních účinků jednotlivých znaků, souvisí s otázkou funkce či účinnosti daného technického řešení, nikterak však nevyvrací klíčový závěr správního orgánu, na kterém je napadené rozhodnutí zbudováno, a sice že způsob přenosu dat dle patentového nároku č. 1 a zařízení pro provádění tohoto způsobu popsané v patentovém nároku č. 2 (tak jak byly definovány kombinací znaků užitých žalobcem k vymezení patentových nároků) představují řešení, které pro odborníka v daném oboru zřejmým způsobem vyplývá ze stavu techniky dokládáného dokumenty D3 a D5, a proto se nemůže jednat o výsledek vynálezecké činnosti.

Lze shrnout, že správní orgán I. stupně rozhodl o zrušení předmětného patentu po právu, a taktéž orgán rozhodující o rozkladu postupoval v souladu se zákonem, když napadeným rozhodnutím žalobcův rozklad zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Výrok orgánu rozhodujícího o rozkladu o nevrácení složené kauce v takovém případě koresponduje znění § 63 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. Ke vrácení složené kauce žalobci nebyl důvod, protože jeho rozklad, jímž bylo zahájeno řízení o rozkladu, nebyl shledán oprávněným.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matznerová, DiS.